

שנ"ת
שְׁעָרֵי
צֶדִיק

שבועות

בכל עניני הספר
ולהשיג הספר
מכון "שערי צדיק"
052-7622052
dr0527622052@gmail.com

©
כל הזכויות שמורות למו"ל
(וזכות צילום בכלל)

עימוד:
קו ונקי
053-3168354

עיצוב כריכה ושערים:
שילוב

בעזה"ש"ת

שאלות ותשובות שערי צדיק

שחזר דברים לפני טובים ורשעים על שערי צדיק
(משלי יד, עיין ליקו"א סימן סט)

פותח שער לקרוב ולרחוק, הם המה מבקשי ה', צמאי חסדו וישועתו
יתקרה, הסובבים על שערי בית צדיק, לשאול אכל לנפשם, להשביע
נפשם השוקקה ותאבה לחזות בנעם ה', זיו אור קדשת הצדיק האמת.
בצמצום אחר צמצום יצמצם, ובסבוב אחר סבוב יסבב, להמשיך שכליות
עמקות ונראות, אור דעת הצדיק העליון והנורא, בלב כל אחד ואחד
מישראל. ילביש ויכסה השגות אלקות לבוש בתוך לבוש, בתוך דברים
קטנים וגמורים, לפתח שערי מדע וחקמה לקרב בני אדם לעבודתו יתקרה.
במסמרות נטועים, על אדני פז מוסדים, ה"ה דרכי התגלות ההקדמות
הנוראות היוצאות ונובעות מהנחל נבע מקור חקמה, הוא אדוננו מורנו
ורבנו הקדוש והנורא רבנו נחמן אור האורות וצוקללה"ה ויע"א מברסלב
ותלמידיו ותלמידי תלמידיו וכו' הקדושים, כאשר באו בכתובים
בספריהם הקדושים, וכאשר קבל פה אל פה, פי שנים ברוח רבו.

חברים אבינו מורנו ורבנו עטרת ראשנו הגאון החסיד

במוהר"ר גדליהו אהרן קעניג זצ"ל

מחבר ספה"ק חיי נפש, ספר הערכים,

ושאר ספרים אשר בכתובים עדנה

יוצא לאור על ידי בניו שליט"א

עיה"ק צפת"ו

שנת תשפ"ד לפ"ק

תוכן העניינים

הכנה לחג.....	ה.
הארת קדושת החג.....	יב.
השפעת וסגולות החג.....	יד.
בעניין הנסיעה לאומן על חג השבועות.....	טז.
ביאור עניין העסק ממצוות העומר.....	יז.
ביאור "כאיש אחד בלב אחד".....	כד.
מפתח לערך "לימוד התורה" בספרי שערי צדיק.....	מ.

נערך ע"י מכון "שערי צדיק"
ע"פ ספר המפתחות החדש על "שערי צדיק"
שיצא לאור באחרונה, ניתן להשיג בחנויות ברסלב

הכנה לחג

ההכנות לקבלת התורה – אין להם שיעור

וְאִשֶּׁר בִּקְשָׁתָ לְכַתּוּב לָךְ בְּדִבְרֵי הַהֲכָנוֹת לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה מָה הֵם - הַדְּבָרִים אֲרֻכִּים מְאֹד מְאֹד, כִּי מִכֵּיּוֹן שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל תּוֹרָה בְּלִי הַכְּנָה, מִמִּילָא מוֹכֵן דְּכֻמוֹ שֶׁקַּבֵּלַת הַתּוֹרָה אֵין לָהּ שְׁעוֹר וְאֵין לָהּ גְּבוּל כִּי אֲרֻכָּה מֵאַרְצָן מִדָּה וּרְחֻכָּה מִנֵּי יָם, כֵּן גַּם הַהֲכָנוֹת לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה, בְּהֶכְרַח שְׂאֵין לָהֶם שְׁעוֹר וּגְבוּל.

(חלק א, מכתב כא)

ההכנות הם על שני אופנים

אֲבָל דַּע אֲהוּבֵי חֲבִיבֵי, כִּי שְׁמַעְתִּי מִפֶּה קְדוֹשׁ כְּבוֹד מו"ר עט"ר הַגָּאוֹן הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי הָרַב רַא"ש כ"ל זְצוּקֵלֶלֶה"ה זִיע"א שְׂאֵמֹר בְּשֵׁם סִפֵּר 'חֲסֵד לְאַבְרָהָם', אִשֶּׁר בְּדֶרֶךְ כָּלל מִתְחַלֵּת זְמַן הַהֲכָנָה לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה מִיּוֹם חַג הַפּוּרִים הַקְּדוֹשׁ, וְנִמְשָׁכֶת עַד חַג הַשְּׂבֻעוֹת הַקְּדוֹשׁ. וְהַהֲכָנוֹת הֵם עַל שְׁנֵי אֹפְנִים, וְלִכְּנָן חַג הַפֶּסַח בְּאַמְצָעוֹ, כִּי עַד חַג הַפֶּסַח הוּא בְּחִינַת הַכְּנָה אַחַת, וּמִחַג הַפֶּסַח וְאִילָךְ הוּא בְּחִינַת הַכְּנָה שְׁנִיָּה.

הֵינּוּ, כְּמוֹ מִי שְׂרוּצָה לְקַבֵּל פְּנֵי מֶלֶךְ בֶּשֶׁר וְדָם, בְּיָדָיו מְכַרְח לְהַכִּין אֶת עֲצֻמוֹ קֹדֶם לָזֶה בְּשְׁנֵי בְּחִינּוֹת, בְּתַחֲלָה לְמַהֵר וּלְנִקּוֹת אֶת עֲצֻמוֹ מִכָּל כְּתָם וְשִׁמְץ שֶׁל זָהָמָא, וְאַחֵר כִּד מְכַרְח לְהִתְלַבֵּשׁ בְּלִבוּשֵׁי תְּפָאֶרֶת פְּרָאוֹי לְקַבֵּל פְּנֵי מֶלֶךְ. עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה כְּשִׁישׁ בְּרִצּוֹנָנוּ לְקַבֵּל פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיוֹם חַג מַתָּן תּוֹרָתָנוּ - בְּיָדָיו בְּהֶכְרַח כִּי נִכִּין אֶת עֲצֻמָּנוּ בְּשְׁנֵי אֹפְנִים הַנ"ל.

דִּהְיִינוּ, מִקֶּדֶם לְהִתְרַחֵץ וּלְנִקּוֹת אֶת עֲצֻמָּנוּ מִכָּל כְּתָם וְשִׁמְץ כָּל-דֵּהוּ לְהִיּוֹת נְקִיִּים וְטָהוּרִים - זֶה בְּחִינַת הַהֲכָנָה מִיּוֹם הַפּוּרִים הַקְּדוֹשׁ עַד חַג הַפֶּסַח, שְׁבֻזְמָן זֶה עוֹסֵק הַשֵּׁם וְתַפְרֵד עִם כָּלל גִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכִלְיוֹת וּבִפְרָטִיּוֹת לְהוֹצִיאָם מִכָּל מ"ט שְׁעָרֵי

טמאָה, ובְּכָל יוֹם מֵאֵלּוּ הַיָּמִים שְׁבִין פִּזְרִים לַפֶּסַח מוֹצֵיא אוֹתָנוּ חֶלֶק אֶחָד מִמֶּנּוּ שְׁעָרֵי טְמָאָה, וּמִנְקָה וּמִטְהָר אוֹתָנוּ, עַד שְׁבִהְיֶעַ לַיִל הַתְּקַדֵּשׁ חֹג הַפֶּסַח אֲזַי כָּבֵד יֵצְאוּ מִיַּד חוֹבָה שֶׁהֵם מִ"ט שְׁעָרֵי טְמָאָה וְהַקְלָפוֹת וְכו' רַחֲמָנָא לְעֻלָּן, וְאֵנוּ עוֹמְדִים נִקְיִים וּמְהוֹרִים, אֲבָל עֲדוֹן אֵין אֵנוּ מְלַבְּשִׁים בְּשׁוּם לְבוּשׁ דְּקִדְשָׁה.

וְאִזְ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מֵאִיר עַל יִשְׂרָאֵל עִם קְרוֹבֵי הָאָרֶץ גְּדוּלָּה וְנִפְלְאוֹת נִשְׁגָּבָה וּגְבוּהָהּ מְאֹד מִדַּעְתָּנוּ שְׁלֵא לִפִּי מַעֲשֵׂינוּ וּמִדְרָגָתָנוּ כָּלֵל, רַק בְּאַתְעֵרוּתָא דְלַעֲיָלָא בְּלִבֵּר, אֲשֶׁר זֶהוּ הַקִּדְשָׁה הַעֲצוּמָה הַחוֹפֶפֶת אֲזַי עַל כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל.

וְהָאָרֶץ קְדוּשָׁה זֹאת חוֹזֶרֶת וְנִגְעֶלֶמֶת, וְתַכְפֵּה וּמִיד אֵנוּ עוֹסְקִים לְהַמְשִׁיכָה עָלֵינוּ שׁוּב בְּאַתְעֵרוּתָא דְלִתְתָּא מִדְרָגָא לְדְרָגָא כְּסֹדֶר עַל יְדֵי מַעֲשֵׂינוּ הַטּוֹבִים, שְׁוֵהוּ מַה שְּׂאֵנוּ מִתְחִילִין מִיד לַיִל שְׁנֵי דְפֶסַח לְסִפּוֹר סְפִירַת הָעֶמֶר מִ"ט יָמִים רְצוּפִים, וְעַל יְדֵי זֶה אֵנוּ נִכְנָסִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִמֶּנּוּ יְמֵי הַסְפִּירָה בְּשַׁעַר אֶחָד מִמֶּנּוּ שְׁעָרֵי הַקִּדְשָׁה - וְזֶה בְּחִינַת הַהֲכָנָה שְׁנִיָּה מַה שְּׂאֵנוּ מְכִינִים אֶת עַצְמָנוּ בְּכָל יוֹם וְיוֹם לְהַתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁין דִּיקָר, עַד שְׁבִהְיֶעַ חֹג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְדוּשׁ כָּבֵד נִכְנָסְנוּ בְּכָל מִ"ט שְׁעָרֵי הַקִּדְשָׁה, וְנִמְצָא כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מְלַבֵּשׁ בְּכָל מִינֵי לְבוּשֵׁין דִּיקָר, רְאוּי לְקַבֵּל פְּנֵי הַמֶּלֶךְ מְלִכּוּ שֶׁל עוֹלָם שְׁנִתְגַּלָּה בְּסִינֵי כְּזֶקֶן מְלֵא רַחֲמִים בְּיוֹם חֹג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְדוּשׁ.

(חלק א, מכתב כא)

חסד ה' עמנו בימי הספירה

וְאִמְרָתִי, כִּי בְּזֶה נוֹכַח לְהִבִּין, כִּי מַה שְּׂכַתְב רַבְּנוּ וְ"ל בְּלִקּוּ"א סִימָן קפ"ב שְׁכָל מַה שְּׁהָעוֹלָם מְדַבְּרִים בְּכָל יְמֵי הַסְפִּירָה, הֵם מְדַבְּרִים רַק מִהַסְפִּירָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם עֵינִ שֵׁם - שֶׁהוּא מְצֹד רַחֲמָנוּת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עָלֵינוּ שְׁרוּצָה בְּתַקְנָתָנוּ שְׁנוֹכָה לְקִשְׁט אֶת עַצְמָנוּ כְּרָאוּי בְּלְבוּשֵׁין דִּיקָר לְהִכָּנֵס בָּהֶם מִמֶּנּוּ שְׁעָרֵי הַקִּדְשָׁה, וְעַל כֵּן הוּא יִתְבָּרֵךְ

מסבב כל הסבות באפן שיהיו כל המחשבה דבור ומעשה של כל אחד ואחד מישראל עם קדוש, בכל יום ויום ממ"ט ימי הספירה, שיכים דיקא לאותו היום של הספירה, כי הם בחינות הלבושין דיקר. (ומה שרבונו ז"ל וכו')

והכל בכדי שעל ידי זה יתקנו הלבושין דיקר כל יום ויום מימי הספירה כפי מה שנוצרך וראוי להתקשט בו ביום, בכדי להכנס באותו השער ממ"ט שערי קדשה השיך לאותו היום דיקא, עד שזוכין לפגם בכל המ"ט שערי קדשה, ואחר כך אנו זוכים על ידי זה לקבל פני מלכנו ביום חג השבועות הקדוש, זמן מתן תורתנו. (חלק א, מכתב כא)

הנשמה רואה והמניעה היא רק מצד הגוף

ואם כי אנו אין פנינו יפות כלל וכו' ואין אנו זוכים להרגיש זאת בחוש ואין אנו יודעים עד מה, מפל מקום, אף על גב דאיהו לא חזי - מזליה חזי, ובנדאי הנשמה רואה תמיד ומשגת כל בחינות האורות הקדושים והתקונים העליונים הנעשים בכל העולמות, הן מה שנעשים על ידי אתערותא דלעלא בלבד, והן הנעשים על ידי מעשינו הטובים. ואין המניעה והעכוב מלראותם, אלא מצד הגוף הנגוף המכער והמשקע בתאוותיו ובמדותיו הרעים המתעוררים וכאים מצד הרע שבארבעה יסודות אש רוח מים עפר שהוא מרכב מהם, שעל ידי זה אין הנשמה יכולה להתקרב אליו להודיעו ולהאיר בו מהאורות הקדושים העליונים שהיא רואה ומשגת תמיד, וכמבאר כל זה היטב שם בסימן כ"ב בהתורה חותם בתוך חותם אות ה', עין שם.

ואלו זכינו היינו רואים ומרגישים זאת בחוש, כמו שראו והרגישו והשיגו זאת אבותינו ורבותינו הקדושים הצדיקים והכשרים האמתיים שבכל הדורות, אשר עיניהם ראו כל זאת ולא זר, ולא כזכו בנו חס ושלום מה שספרו לנו, וכל מה

שְׁמָסְרוּ לָנוּ בָּזָה וְכו', בְּנִדְאֵי מָסְרוּ לָנוּ הַדְּבָרִים כַּהֲוִיתָן לְמוֹכְתָנוּ הָאֲמִתִּיית וְהַנְצָחִית.

וְגַם עָכְשׁוּ כְּמוֹ שְׁאָנוּ, יֵשׁ בְּכַחֲנוּ לְהַמְשִׁיד עָלֵינוּ הָאֶרֶת קִדְשׁוֹת אֱלֹהֵינוּ, עַל יְדֵי אֲמוֹנֵתָנוּ הַשְּׁלֵמָה הַחֻזְקָה בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת אֲמִתִּי בְּכָל דְּבָרֵי קִדְשָׁם שֶׁל רִאשׁוֹנֵים בְּמִלְאָכִים הַנֶּאֱמָרִים בְּאַמֶּת וְצֶדֶק, כִּי הָעֶקֶר הוּא הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה הָאֲמִתִּית הַעוֹלָה עַל כָּלֶנָּה.

(חלק א, מכתב כא)

אמירת התפילות בליקוטי תפילות

ומה טוב ונחמד אם תזכה לקבוע עצמך לומר בפה מלא ובכונה נכונה התפלות הקדושות שבספר לקוטי תפילות המיוסדים על חג השבועות, ולגמורם קדם החג - או אז תזכה להרגיש באמת קדשה ושמחה עצומה אמתית בעצם יום החג הקדוש.

(אנב רצוני להעיר אֶנְקָד לְשִׁמוּעַ בְּלִמּוּדֵי, אֲשֶׁר בְּכֻנָּה כְּתִבְתִּי "וּלְגִמְרָם קִדְם הַחֹג", כִּי בֵּן קִבְּלִיתִי מִפֶּה קִדּוֹשׁ מוֹ"ר עַט"ר הָרַב רַא"ש כ"ל וְצוֹקֵלָלָה זִיע"א, וּבְעֵינַי רָאִיתִי שֶׁתִּמִּיד הָיָה מוֹדִירוֹ לֹאמַר אֶת כָּל הַתְּפִלּוֹת הַשִּׁיכִים לְשִׁבְת קִדְשׁ קִדְם בְּגִיסַת הַשִּׁבְת, וְכֵן הַתְּפִלּוֹת הַשִּׁיכִים לְיוֹם טוֹב קִדְשׁ אֲמָרָם וּגְמָרָם קִדְם הַתְּקַדְשׁ הַחֹג, וְגַם אוֹתָנוּ יִזְרֵ בָּזָה לְהַתְנַהֵּג כֹּךְ.

וְהַעֲדִיד שֶׁבֶן נִהְגוּ כָּל גְּדוּלֵי אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מִתְּלִמְיָדֵי מוֹהֲרֵנוֹת זִיע"א עַל פִּיו - לֹאמַר הַתְּפִלּוֹת הַשִּׁיכִים לְשִׁבְת קִדְשׁ אוֹ לְיוֹם טוֹב קִדְשׁ וּלְגִמְרָם בְּעֶרֶב שִׁבְת קִדְשׁ וְיוֹם טוֹב קִדְשׁ, וּמַעוֹלָם לֹא אָמְרוּ הַתְּפִלּוֹת בְּשִׁבְת קִדְשׁ אוֹ בְּיוֹם טוֹב קִדְשׁ. וְטַעֲמָם וְנִמּוּקָם עִמָּם, כִּי כְּמוֹ בְּנִשְׁמִיּוֹת - מִי שֶׁפִּטְרַח בְּעֶרֶב שִׁבְת יֹאכֵל בְּשִׁבְת, כְּמוֹ בֵּן מִתְנַהֵּג גַּם בְּרוֹחֲנִיּוֹת, שֶׁצָּרִיכִין לְהִכִּין אֶת עַצְמָנוּ קִדְם בְּגִיסַת שִׁבְת קִדְשׁ וְיוֹם טוֹב קִדְשׁ,

שִׁיחֵיו כְּלֵי הַמִּזְחִין וְהַלֵּב מוֹכֵנִים וְרֵאוּיִם לְקַבֵּל הָאֶרֶת נָעַם קִרְשֵׁת הַשֶּׁבֶת קִדְשׁ אִזְ הַיּוֹם טוֹב קִדְשׁ תִּקְוָה וּמִיד בְּכַנִּיסָתָם, כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּעֵתוֹ וּבְזִמְנוֹ.

וְעוֹד הָאֲרִיזָה לְדַבֵּר בְּזֶה, וְאוֹלֵי יִבְאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ. וְהַזְהִיר מְאֹד לְהִתְרַחֵק מִמִּנְהַגֵּי אִי־אֱלוֹ אֲנָשִׁים קִלְי הַדַּעַת הַמִּתְעַטְפִּים בְּאַצְטִלָּא דְרַבְנָן שְׂאִינְהָ שְׁלָחָם וּמֵרֵאִים פָּנִים כָּאֱלוֹ הֵם נִקְרָאִים עַל שֵׁם רַבֵּנוּ הַקְדוֹשׁ זִיע"א, וּמִהֲפָכִים דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, וְרוֹצִים לְקַיֵּם הָאִי־נִכּוֹן בְּשֵׁם אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ מִתּוֹךְ גִּסּוֹת, שֶׁהֵם אֵינָם יְכוּלִים לְהִסְתַּגֵּל וּלְכַבֵּל דַּעְתָּם לְדַעַת הָאֱמֶתִי שֶׁל אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵנוּ הָאֱמֶתִיִּים, וְד"ל).

(חלק א, מכתב כא)

נִקְבַּלְם ע"י הַעֲמִידָה בְּנִסְיוֹנוֹת וְהַשְׁמָחָה בַּהֲתַקְרָבוֹת

כָּלל כָּל דְּבָרֵינוּ בְּמִכְתָּב זֶה שֶׁהוּא לְהַגִּיעַ אֶל הַתְּכֵלִית הָאֱמֶתִי עַל יְדֵי הַהֲכָנוֹת לְקַבֵּל הַתּוֹרָה וְעַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה בְּכַח וְעַל יְדֵי עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה - זֶהוּ כָּלל הַשְׁמָחָה הָאֱמֶתִית שֶׁאֲנִי חוֹתְרִים תָּמִיד לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ, וְשֹׁנְזָכָה אֵלֶיהָ לְעֵתִיד בְּתוֹךְ כָּלל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, כְּמִבְאֵר בְּלִקּוֹ"א סִימֵן כ"ב בְּהַתּוֹרָה חוֹתֵם בְּתוֹךְ חוֹתֵם, אֲשֶׁר בְּחִינַת נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת תּוֹרָה וְתַפְלָה - הֵם בְּחִינַת הַשְׁמָחָה הָאֱמֶתִית.

וְכָל הַיְגִיעוֹת וְהַתְּרָדוֹת פְּעוּלָם הִזָּה הַמוֹנָעִים מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, הֵם עַל יְדֵי שְׁהוּסָרוּ מַעֲלֵינוּ אֱלוֹ הָעַדִּיִּים, אֲבָל נִקְבַּלְם בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ עַל יְדֵי שֹׁנְזָכָה לְעִמּוּד וּלְעֵבֶר עַל כָּל הַנִּסְיוֹנוֹת הַקָּשִׁים וְהַמְרִים בְּעֻקְשָׁנוֹת גְּדוּל וּבְשִׁמְחָה עַל שְׂזִיכֵינוּ לְהִתְקָרֵב לְאֹדוֹמוֹ"ר הַקְדוֹשׁ אֹר הָאֹזְרוֹת מְקוֹר הַשְׁמָחָה, וְנִנְזָכָה שְׂיָקִים בְּנוֹ הַכְּתוּב "וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים".

(חלק א, מכתב כא)

פעמיים שיעור תהלים בכל יום

היו אנשי שלומנו מאד והירים באמירת תהלים בקביעות כל יום, והיו זמנים שהיו נוהגים לומר תהלים פעמים בכל יום – בבקר, ולפנות ערב קדם תפלת המנחה, כגון בימי הספירה, שאז מסגל ביותר אמירת תהלים, וכמוכן ומבאר בלקו"ת סימן ע"ג, ע"נ שם.

(חלק ד, מכתב קו)

ללמוד דבר בעתו בספר רבינו הק'

ומאד נהגתי ושמחתי לשמע שלמדת בשבת קדש פרשת במדבר בספר הקדוש לקומי מזהר"ן בהתורה ויאמר בעז אל רות בלקו"א סימן ס"ה, בהכנה לקבל קדשת חג השבועות הקדוש. כך היא המדה וכך נאה לה לעשות תמיד, ללמוד דבר בעתו מה טוב מתוך ספרו הקדוש של רבנו הקדוש נגמ"ח אור האורות זיע"א.

(חלק ה, מכתב שמה)

ההכנה – להיות כאיש אחד בלב אחד

מובא בספרים הקדושים אשר בכל יום טוב מתעורר בו בזמן איזה בחינת הארה מההארה הראשונה שהיתה אז. ויש להאמין, כי הפגם החשוב הזה שנקבע סמוך לחג השבועות הקדוש זמן מתן תורתנו הקדושה, על ידי זה מתעורר בחינת ההארה של "ויחן שם ישראל – כאיש אחד בלב אחד", ואפשר לקוות שעל ידי זה יהיו נעשים פלים חדשים לקבל אור התורה מחדש בחג השבועות הפא עלינו לטובה. [עיין בסוף הקונטרס העניין בארוכה]

(חלק ט, מכתב תסה)

על ידי התשובה – זוכים לקבלת התורה

הנה נצרך לנו לדעת מה שכתב רבנו ז"ל בלקו"א סימן ל' בהתורה משרא דספינא ובסימן קל"ה בהתורה כי אקח מועד, כי השלש רגלים וכן כל הימים טובים נקראים "תשובת השנה", על שם כי בארבעה פרקים העולם נדון, כמו שאמרו חז"ל במסכת ראש השנה דף ט"ז ע"א במשנה, ובעצרת נדון על פרות האילן. ומבין שהם ימי דין, צריכין לעשות תשובה בכדי לזכות בדין, ועל ידי זה זוכין להעלות את המלכות דקדושה שנפלה מבין הקלפות שהיא בחינת ד', על ידי בחינות ד' מצוות וענינים שיש בכל רגל ורגל, בסוד מה שאמר הכתוב (שמואל ב' י"א) "ויהי לתשובת השנה לעת צאת המלכים".

ומבין שעל ידי התשובה שזוכין להודרו ולעשות בפרם חג העצרת, זוכין לקבל את התורה הקדושה מחדש, שהיא בבחינת ד' ענינים, כמבאר בהתורות הנזכרות, ועל ידי זה יוצאת מבין הקלפות המלכות דקדושה, ועולה למקומה ושבה אל בית אביה בביתחלה.

(חלק ט, מכתב תסה)

בהזדהות עם נותן התורה ומקבליה

ולפיכך, בהזדהות עם נותן התורה, עם מקבליה, תומכיה, מקימיה - מרגישים אור חדש בהתקדש חג השבועות, כל אחד כפי מה שמשער בלבם בפרט, ועם ישראל כולו כאחד בכלל.

(חלק י, מכתב תקסד)

הארית קדושת החג

כל פרט מהמנהגים – מכשיר האדם לקבל הקדושה

ובמוֹ כֵּן לְהַשְׁתַּדֵּל לְקַיֵּם בְּתַמִּימוֹת וּבִפְּשִׁיטוֹת גָּמוּר בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה אֶת כָּל הַמִּצְוֹת
הַקְדוּשׁוֹת וּמִנְהֲגֵי יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים הַנִּזְהָגִים בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְדוּשָׁה, כִּי כָּל פְּרָט
וּפְרָט מֵהֶם גּוֹרֵם לְהַכְשִׁיר אֶת הָאָדָם שִׁיְהִיָּה כָּלִי לְקַבֵּל הַשְּׂרָאָת קִדְשָׁה וְטָהֳרָה
בְּרָצוֹנוֹ וְתִבְרָד וְכִרְצוֹן צִדִּיקוֹ הָאֲמִתִּיִּים, שְׂגָם הֵם בְּעֶקֶר בָּאוּ לְכָל מִדְּרַגָּתָם הָעֲצוּמָה
רַק עַל יְדֵי שֶׁהִשְׁפִּילוּ בְּחֻכְמָתָם לְהַתְנַהֵּג בְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמִנְהֲגֵי יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים
בְּתַמִּימוֹת וּבִפְּשִׁיטוֹת גָּמוּר. כֵּן יִזְכְּנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְיִטְעִימוּנוּ נָעַם קִדְשָׁתוֹ
הַמִּתְלַבֶּשֶׁת וּמִסְתַּתֶּרֶת בְּסִתְרֵי הַמִּדְרָגָה בְּכָל זְמַן וְעֵדֶן לְפִי סִגְלָתוֹ, לְהַחֲיוֹת בְּנֵי אָדָם
בְּעֶרְכָּנוּ.

(חלק א, מכתב כא)

כל אחד מישראל מלובש בכל מיני לבושין דיקר

עַד שֶׁבְּהִגִּיעַ חַג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְדוּשָׁה כָּבֵר וְנִכְנָסוּ בְּכָל מ"ט שְׁעָרֵי הַקִּדְשָׁה, וְנִמְצָא כָּל
אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מְלֻבָּשׁ בְּכָל מִינֵי לְבוּשֵׁי דִיקָר, רְאוּי לְקַבֵּל בְּנֵי הַמִּלֻּךְ מְלֻכּוֹ שֶׁל
עוֹלָם שֶׁנִּתְגַּלָּה בְּסִינֵי כְּזֶקֶן מְלֹא רַחֲמִים בְּיוֹם חַג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְדוּשָׁה.

וְהָאֲרֵת הַתְּגִלוֹת קְדוּשָׁה זוֹ לְכָל פְּרָטִיָּה וּבְחִינּוֹתֶיהָ, מִתְנוּצָצֶת וּמְאִירָה בְּכָל שָׁנָה
וְשָׁנָה בְּיוֹם הַקְדוּשָׁה הַזֶּה בְּלֵב יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי בְּחִינָתוֹ
וּמִדְּרַגָּתוֹ, כְּמִבְּאֵר בְּכִתְבֵי הָאֲר"י ז"ל.

(חלק א, מכתב כא)

בכל שנה מתעוררת ההארה

הנה בחג השבועות הראשון זכינו לקבל התורה הקדושה במעמד הר סיני. ואם כי כבר עברו כמה אלפים שנה מאז קבלת התורה, בכל זאת, בכל שנה ושנה בהגיע חג השבועות, מתעוררת הארת מעמד הר סיני וקבלת התורה מחדש.
(חלק ד, מכתב קג)

לקבל התורה עם פירושה הנצרכים לנו

ושנזכה כלנו יחד לקבל מחדש תורתנו הקדושה והטהורה ביום חג השבועות הבא עלינו לטובה זמן מתן תורתנו, עם באוריה ופרושיה האמתים הנצרכים לתקוננו עתה על פי דעת רבנו הקדוש הנגמ"ח זיע"א, מעין אוריתא דעתיקא סתימאה דעתיקה לאתגליא במהרה בימינו אמן.

(חלק ד, מכתב קג)

לקבל תורה שבכתב ושבעל פה

ונזכה כלנו יחד לקבל תורתנו הקדושה שבכתב ושבעל פה מחדש, מחר ביום חג השבועות הקדוש זמן מתן תורתנו הבא עלינו לטובה, אמן בן יהי רצון.

(חלק ה, מכתב תח)

מתעורר מתיקות האושר

מתוך כל הדברים האמורים אפשר קצת להתבונן איך שכל החיים הטובים והאשר המלא אצלנו בני ישראל עם קדוש, הוא אך ורק מה שאנחנו קרובים יותר אל דעת השם יתברך, על ידי התורה הקדושה שנמסרה לנו בסיני מפי הגבורה ונתנה לנו על ידי משה רבנו אדון כל הנביאים עליו השלום. ולכן בפרס חג השבועות הקדוש,

כָּמָּה וְכָמָּה מִתְעוֹרֵר אֶצְלָנוּ וְכֵן בְּתוֹךְ תּוֹכִיּוֹתֵנוּ, מִתִּיקוֹת הָאִשֶּׁר הַמָּלֵא עַל
כָּל גְּדוּתָיו.

(חלק י, מכתב תקסד)

השפעת וסגולות החג

נרפאים כל החולים ובעלי מומים

בְּכִרְכַּת רְפוּאָה שְׁלֵמָה וְחַג שְׁבוּעוֹת זְמַן מִתֵּן תּוֹרָתֵנוּ שְׁמַח, כְּמוֹ שְׁנִרְפְּאוּ אִזְּ בְּיָמִים
הֵהֱם כָּל הַחֹלִים וּבְעָלֵי מוּמִין שֶׁאָמְרוּ "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע", שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת שְׂמִיחָה,
כְּמוֹכָא שֶׁם בְּסִימָן כ"ב בְּהַתּוֹרָה חוֹתֶם בְּתוֹךְ חוֹתֶם.

(חלק ז, מכתב שי)

נראים פני הצדיקים האמיתיים

הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יוֹכְנֵנוּ לְקַבֵּל בְּאַמֶּת חַג הַשְּׁבוּעוֹת תְּקַדֹּשׁ הַבָּא עָלֵינוּ לְמוֹכָה, שֶׁהוּא
אֶחָד מִהַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים שֶׁבָּהֶם נִרְאִים פְּנֵי הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים, וְכַמְבָּאֵר בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ
בְּלִקְו"א סִימָן קל"ה בְּהַתּוֹרָה כִּי אֶקַּח מוֹעֵד עֵינִ שָׁם, וְלֵאוּר בְּאוּר הַחַיִּים הָאֱמִתִּיִּים
בְּעֶלְמָא הָרִין.

(חלק ו, מכתב רסח)

נמשכת רפואת הנפש והגוף

וְכֵמוֹ אִזְּ בְּיָמִים הֵהֱם בִּשְׁעַת קִבְּלַת הַתּוֹרָה לְרֵאשׁוֹנָה, נִתְרַפְּאוּ כָּל הַחֹלִים כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ חו"ל, בֶּן עֵתָה בְּזִמְן הַזֶּה יִשְׁלַח ה' דְּבָרָיו הַטּוֹב אֵלֵינוּ וְיִרְפְּאוּנוּ רְפוּאָת הַנֶּפֶשׁ

וּרְפוּאָת הַגּוֹף בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת, בְּכִדֵּי שְׁנוּכָל לְקַבֵּל הַתּוֹרָה מִחֲדָשׁ וּלְרֹאוֹת וּלְהִבִּין וּלְהַשְׁכִּיל כָּכָל הַכָּתוּב בָּהּ וּלְקַיֵּמָם בְּאַמֻּת מִתּוֹךְ הַרְחָבָה וְנִחַח.

(חלק ו, מכתב רסח)

מכח קדושת שבועות אפשר לקבל התורה כל השנה

וְדַע אֱהוֹיבִי יְקִירִי, כִּי חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל שְׁנִתְּנוּ לָהֶם כְּלֵי חֲמֻדָּה, וְחִבָּה וְיִתְרָה נִודַעַת לָהֶם שֶׁהֵם זָכָאִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בְּכָל עֵת וְרִנָּע - גַּם בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה. כִּי בְּכָל עֻבְדָּא וְעִשְׂיָה דְקִדְשָׁה שְׁעוֹשִׁין לְכָבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּדֶרֶךְ קִבְלַת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם שְׁלָמָה, שְׁמִכְנִיעִים אֶת רִצּוֹן גּוֹפֶם הַנֶּשְׁמִי וּמִסְתַּכְּלִין רַק עַל הַתַּכְלִית הָאִמְתִּית, וּמְזַמְנִים אֶת עַצְמָם בְּמַחֲשָׁבָה נְכוֹנָה וְדַבּוּרִים טוֹבִים קִדְּם כָּל עִשְׂיָה וְעוּבְדָּא דְקִדְשָׁה שְׁעוֹשִׁין, לְהִיּוֹת כְּלֵי מַעֲשֵׂה לַעֲשׂוֹת רִצּוֹן אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים - הֲרִי הוּא דוֹמָה אֲזַי כְּעוֹמֵד עַל הַר סִינַי וּמִקְבֵּל פְּקוּדֵינִי דְאֻרִּיתָא מִפִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָבוֹדוֹ וּבְעֶצְמוֹ.

וּבְאַמֻּת גַּם זֶה בָּא מִכַּח עֲצֵם הַשְּׂרָאָת הַקִּדְשָׁה הָעֲצוּמָה בְּאַתְגְּלִיא בְּעֲצוּמוֹ שֶׁל יוֹם חַג הַשְּׁבִיעוֹת הַקִּדְשִׁי וְזֶמֶן מִתֵּן תּוֹרָתֵנוּ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, וּמִשָּׁם אָנוּ זֹכִים לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ הַתְּנוּצָצוֹת הָאֶרֶה קְדוּשָׁה זוֹ גַּם בְּכָל יְמוֹת הַשָּׁנָה, בְּכָל עֵת עֹשִׂיתָנוּ מִצְוֹת ה' אֲשֶׁר תַּעֲשִׂינָהּ, וְזִהִירוֹת בְּמִצְוֹת ה' אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ, וְלִמּוּד תּוֹרָתוֹ הַקִּדְשָׁה לְשִׁמְחָה שֶׁהִיא כְּנֶגֶד כָּלָם.

(חלק א, מכתב כא)

בעניין נסיעה לאומן לחג השבועות

והנני בזה להשיבך מיד כרצונך על דבר שאלתך בענין הנסיעה לציון התנא האלקי הרשב"י זיע"א במירון על חג השבועות הקדוש, היות ורבנו הקדוש הנגמ"ח זיע"א הזהיר מאד לבוא אצלם שלש פעמים בשנה בשלשה זמנים ידועים, ואחד מהם על חג השבועות; וכפי מה שחדש מו"ר עט"ר הגאון החסיד האמתי רוח אפינו הרב רא"ש ב"ל זצוקללה"ה זיע"א את חיוב הנסיעה אצל ציון התנא האלקי הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א בצוק העתים הללו על ימי ראש השנה הקדושים מפעם הקשר העצום שיש בין רבנו והרשב"י זיע"א - שאלת אם חל חדוש חיוב הנסיעה להרשב"י זיע"א גם על חג השבועות, כמו שהיה אצל רבנו הנגמ"ח זיע"א בימי חייו הקדושים.

דע, כי הגם שאמת ונכון הדבר שרבנו הקדוש זיע"א תקן והזהיר לבוא אליו שלש פעמים בשנה בשלשה זמנים ידועים, אבל זה ברור כשמש שעקר האזהרה והחיוב לבוא אצלו, היה בעקר להיות אצלו על ימי ראש השנה הקדושים, כמבאר בספר חני מוהר"ן מגדל יקרת ראש השנה שלו שהזהיר על זה מאד, מה שלא הזהיר כד על שאר שני הזמנים.

וכידוע שעל זה מסרו את נפשם תלמידיו הקדושים האמתיים זיע"א לקים זאת גם לאחר הסתלקותו הקדוש, מה שלא היה כן בשאר שני הזמנים, שהם חג השבועות ושבת חנכה, אשר ברב השנים היה גאון עזני מוהרנ"ת זיע"א נשאר בביתו על שני הזמנים האלו, ואז היו העולם באים אליו ו"ל, לבר איזה פעמים בודדים מה שמוהרנ"ת זיע"א היה בזמנים הללו באומין.

וּכְמוֹ כֵּן בְּגִדּוֹן דִּידוֹן, עֶקֶר חֲדוּשׁ הַחַיִּיב לְנִסֵּעַ אֶצֶל הַרְשָׁב"י זִיע"א הוּא עַל יְמֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְדוּשִׁים שָׁנָה עוֹלָה עַל הַכֹּל, וְאִם בְּאִפְשָׁר לְהִיטֵת גַּם בְּשָׂאָר זְמָנִים - מֵה טוֹב, אֲבָל אֵין בָּזֶה שׁוּם חַיִּיב בְּלָל.

וּמַעֲשֵׂה רַב, שְׁנֵים רוֹעֵנֵי הַנֶּאֱמָן מו"ר עַמ"ר הָרַב רַא"ש כ"ל ז"ל הַנ"ל, שֶׁהוּא תִּקְוָה וְיִסֵּד וַחֲדָשׁ אֶת הַנְּסִיעָה לְהַרְשָׁב"י זִיע"א עַל יְמֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְדוּשִׁים - הִיָּה תָמִיד נִשְׂאָר בְּבִיתוֹ בְּשָׂאָר שְׁנֵי זְמָנִים הַלָּלוּ. רַק לָעַת וְקִנְתּוֹ, בְּאוֹתוֹ פֶּרֶק זְמַן שְׁמִמָּתָה עָלָיו אֲשֶׁתּוֹ וְנִשְׂאָר בּוֹדֵד לֹא עָלִינוּ, אֲזַי נִסֵּעַ לַפְּעָמִים עַל שַׁבַּת חֲנֻכָּה.

וּכְלָל זֶה אֲחֻזוֹ בְּיָדְךָ, כִּי כָל מֵה שְׁנִיתֶחְדָּשׁ - אֵין לָךְ בּוֹ אֱלֹא חֲדוּשׁוֹ. וְעַל כֵּן אֵין הַחַיִּיב לְנִסֵּעַ לְהַרְשָׁב"י זִיע"א, אֱלֹא עַל יְמֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְדוּשִׁים, אֲבָל אֵין לְקַבֵּעַ חֲדוּשׁ זֶה חוֹכֶה גַּם עַל שָׂאָר שְׁנֵי זְמָנִים, שֶׁבֹא מִצַּד מִדְּמָה מְלִתָּא לְמִלְתָּא, וּד"ל.

הַיּוֹצֵא מִדְּבָרֵינוּ, שֶׁבֹאֵם תּוּכְלוּ לְנִסֵּעַ לְצִיּוֹן הַרְשָׁב"י זִיע"א עַל חַג הַשְּׁבֻעוֹת הַקְדוּשׁ בְּלִי בַּחֲנִינֵי הַרִיסָה וְהַתְרַגְּוֹת מִצַּד מִי שֶׁהוּא, בְּאִפְּן שְׁלֵא יֵצֵא שׁוּם חֶסֶד וְשָׁלוֹם לְשׁוּם אֶחָד מֵכֶם - מֵה טוֹב, וּמַחֲלָקְכֶם יֵהֵא חֲלָקִי. אֲבָל חֶסֶד וְשָׁלוֹם לְהֵרֵם בָּזֶה, לְהַכְעִים וּלְהַרְגִּיז אֶת הָרֹאשׁ יְשִׁיבָה אוֹ אֶת הַבְּנֵי-בֵית וְכו', כִּי הָעֶקֶר אֲצִלְנוּ לְרֵאוֹת שִׁיָּהֵא שֵׁם שְׁמִי (שֶׁהוּא שֵׁם הַצִּדִּיק הָאֱמֵת, הַנִּקְרָא שְׁמִיִּים כְּמִבְּאֵר כְּמָה פְּעָמִים בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל) מִתְאַהֵב עַל יְדִינוּ בְּכָל מַעֲשֵׂינוּ, שִׁיִּכִּירוּ וְיִדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֶל, אֲשֶׁר עַל דֶּרֶךְ רַבֵּנוּ ז"ל נֶאֱמָר בְּאֵמֶת: "דְּרָכֶיהָ דְּרָכֵי נֶעֱם וְכָל נְתִיבֶיהָ שְׁלוֹם", וְעַל יְדֵי יִתְקַרְבוּ בָּלָם לְהִשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, לְעַבְדּוֹ שְׁכֶם אֶחָד בְּאֵמֶת וּבְתִמָּים כָּל הַיָּמִים לְנֶצַח.

(חלק א, מכתב כ)

ביאור עניין העסק ממצוות העומר

אהובי חביבי, רצוני להשמיע לך דבר חדוש נאה ומתקבל שהתנוצץ בדעתי בעזרת ה' יתברך בחול המועד פסח זה, וכבר אמרתי זאת לכמה מהחברים המקשיבים לקולנו ושמחו מאד, ובודאי שתשמח גם אתה, כי בזה רצוני לשמח את נפשוך הטהורה, והלואי שאזכרה לזה.

שנינו במנחות בפרק רבי ישמעאל: "מצות העמר וכו' כיצד היו עושים, שלוחי בית דין יוצאים מערב יום טוב ועושין אותו פריכות במחבר לקרקע כדי שיהא נח לקצר, וכל העירות הסמוכות לשם מתבסות לשם (במוצאי יום טוב כשקוצרים אותו, הרע"ב) כדי שיהא נקצר בעסק גדול (בקול המלה גדולה, שיכירו הצדוקים שבמוצאי יום טוב קוצרים אותו, דאינהו לא מודו בהאי גדלקמן, הרע"ב). פיון שחשכה, אומר להם: בא השמש, אומרים: הין. בא השמש, אומרים: הין. מגל זו, אומרים: הין. מגל זו, אומרים: הין. קפה זו, אומרים: הין. קפה זו, אומרים: הין. בשבת אומר להם: שבת זו, אומרים: הין. שבת זו, אומרים: הין. אקצר, והם אומרים לו: קצר. אקצר, והם אומרים לו: קצר. שלש פעמים על כל דבר ודבר, והם אומרים לו: הין הין הין. וכל כך למה, מפני הביתוסים, שהיו אומרים אין קצירת העמר במוצאי יום טוב". עד כאן.

וצריך להבין, מה ענין קול הרעש הגדול וכל ההמלה הזאת שחכמינו הקדושים ראו בזה צורך גדול לתקנו בזמן קצירת העמר.

וכן בגמרא דף ס"ה ס"ו שמיצינו כמה וכמה תנאים שדורשים ומביאים הוכחות הרבה שקצירת העמר הוא במוצאי יום טוב דוקא ולא במוצאי שבת עין שם, מה שלא נמצא בן בכל הש"ס, כי אם לעתים נדירות מאד.

והנה מבאר שְׁפָל תְּפִלוּגָתָא בין התנאים הקדושים לבין הצדקים הוא בפרוש הכתוב (ויקרא כ"ג ט"ו) "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה וגו'", שרבותינו התנאים הקדושים מפרשים "ממחרת השבת" - הינו ממחרת יום טוב, והצדקים הטועים מפרשים "ממחרת השבת" - שבת בראשית. וכמדומה שהוא השבת היחיד בכל התורה הקדושה שרבותינו הקדושים התנאים מפרשים פונתו ליום טוב דוקא, ולא לשבת בראשית.

ובכדי להבין כל זה, אמרתי לכאר ביסוד מחלקתם, דהנה עקר כח קדשת ימים טובים תלוי בצדיקים, וכמבאר בדברי רבנו בלקוטי מוהר"ן הראשון סימן קל"ה בהתורה פי אקח מועד, עין שם. והענין, דאיתא במדרש רבה שמות פרשה ט"ו סימן ג', וזה לשונו: "דבר אחר, החדש הזה לכם, אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבון העולם, אימתי אתה עושה את המועדות, שכן כתיב (דניאל ד' י"ד): בגזרת עירין פתגמא, אמר להם: אני ואתם נספים על מה שישאל גומרינ ומעברין את השנה, שנאמר (תהלים נ"ג): אקרא לאלקים עליון גמר עלי, וכן הוא אומר (ויקרא כ"ג ד'): אלה מועדי ה' מקראי קדש וגו' אתם, בין בזמן בין שלא בזמן, אין לי מועדות אלא אלו. אמר להן הקדוש ברוך הוא לישראל: לשעבר היה בידי, שנאמר (תהלים ק"ד י"ט): עשה ירח למועדים, אבל מכאן ואילך הרי מסורה בידיכם ברשותכם, אם אמרתם הן הן, אם אמרתם לאו לאו, מפל מקום יהא החדש הזה לכם. ולא עוד, אלא אם בקשתם לעבר את השנה, הריני משלים עמכם, לכך כתיב: החדש הזה לכם". עד כאן.

עוד תניא במסכת ראש השנה דף כ"ה ע"א: "הלך רבי עקיבא ומצאו לרבי יהושע וכו', אמר לו: רבי, תרשני לומר לפניך דבר אחד שלפדתיני. אמר לו: אמר. הרי הוא אומר אתם אתם אתם שלש פעמים, אתם אפלו שונגין, אתם אפלו מזידין, אתם אפלו ממעין וכו'". ופרש רש"י: "בקריאת בית דין תלאו הכתוב".

וַיִּדְוַע שְׁעָל פִּי זֶה מִסֵּד הַנוֹסח מה שְׁחוֹתְמִין בְּרִכָּה הָאֲמֻצָּעִית בְּיוֹם טוֹב: "בְּרוּךְ אַתָּה ה' מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינִים" - יִשְׂרָאֵל דִּקְדָּשִׁינָהוּ לְזִמְנִים; וּבְרֹאשׁ חֹדֶשׁ: "בְּרוּךְ אַתָּה ה' מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְרֹאשֵׁי חֹדָשִׁים" - יִשְׂרָאֵל דִּקְדָּשִׁינָהוּ לְרֹאשֵׁי חֹדָשִׁים, בְּרִיאִיתָא בְּמַסְכַּת בְּרָכוֹת דָּף מ"א, ע"ג שם.

ובאור הדבר, כי קִדְּשַׁת הַמוֹעֲדִים תְּלוּי בְּקִדְּשַׁת יִשְׂרָאֵל וּבְקִדְּוֵשׁ חֹדָשִׁים עַל פִּי בֵּית דִּין, כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י. לְמַשָּׁל, בְּשִׁבְעֵי דִין מְקַדָּשִׁין הַחֹדֶשׁ תִּשְׁרִי, הֲרִי מִיָּד קִדְּשׁ יוֹם טוֹב שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וּבְיוֹם הָעֶשְׂרִי - הוּא יוֹם כְּפוּרִים, וּבְיוֹם הַחֲמִשָּׁה עָשָׂר - יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁל חַג הַסֻּכּוֹת, וּבְשָׁנִים וָעֶשְׂרִים בּוֹ - יוֹם חַג שְׁמִינִי עֲצֻרָתוֹ. וְכֵן מִיּוֹם שֶׁקִּדְּשׁוּ בֵּית דִּין הַחֹדֶשׁ נִסָּן, אֹרֶךְ לְיוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ - הוּא לֵיל הַתְּקֵדֶשׁ חַג הַמִּצּוֹת, וּבְיוֹם הָאֶחָד וָעֶשְׂרִים בּוֹ - הוּא יוֹם טוֹב הָאֶחָדֶיךָ שֶׁל חַג הַמִּצּוֹת מְקַרָּא קִדְּשׁ. נִמְצָא שֶׁקִּדְּשַׁת כָּל הַמוֹעֲדִים תְּלוּי בְּקִדְּוֵשׁ הַחֹדֶשׁ שֶׁל בֵּית דִּין. וְעַל כֵּן מְקַדְּמִין לוֹמַר קִדְּשַׁת יִשְׂרָאֵל לְקִדְּשַׁת הַזְּמַנִּים.

מה שאין בן אם חל יום טוב בשבת, אז חותמין בְּרִכָּה הָאֲמֻצָּעִית: "בְּרוּךְ אַתָּה ה' מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְמִינִים", כְּמִבְּאֵר שֶׁם בְּבִרְכוֹת וּבְמַסְכַּת בִּיצָה דָּף י"ז ע"א, וְכֵן הֵחֵלְכָה בְּשִׁלְחַן עֲרוּךְ אֵרַח חַיִּים סִימָן תפ"ז. וְכֵן בְּשִׁחַל רֹאשׁ חֹדֶשׁ בְּשַׁבָּת, חוֹתְמִין בְּרִכָּה הָאֲמֻצָּעִית: "בְּרוּךְ אַתָּה ה' מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְרֹאשֵׁי חֹדָשִׁים", וְכַמוֹכָא בְּהַר"ף בְּבִרְכוֹת פֶּרֶק שְׁלִישִׁי שְׁאֵכְלוּ, וְכֵן הֵחֵלְכָה בְּשִׁלְחַן עֲרוּךְ אֵרַח חַיִּים סִימָן תכ"ה; הֵינּוּ שְׁמִקְדִּימִין לוֹמַר קִדְּשַׁת שַׁבָּת לְקִדְּשַׁת יִשְׂרָאֵל. כִּי שַׁבָּת קָבִיעָא וְקִימָא מִשְׁשַׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, וְקִדְּמָה לְקִדְּשַׁת יִשְׂרָאֵל.

הַיִּצָּא מִדְּבָרֵינוּ, כִּי קִדְּשַׁת שַׁבָּת אֵינָה תְּלוּיָה בְּקִדְּשַׁת יִשְׂרָאֵל, דִּקְבִּיעָא וְקִימָא מִשְׁשַׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, אֲבָל קִדְּשַׁת כָּל הַמוֹעֲדִים תְּלוּי בְּקִדְּשַׁת יִשְׂרָאֵל, וְצָרִיךְ שֶׁתִּהְיֶה

תלויה ביד וברשות בית דין, כי כן הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו מסר זאת בידם וברשותם לקבע זמנם פרצונם, וכנ"ל במדרש.

ועתה נחזי אנן, הניחא מועדי ה' שבחדש תשרי, הינו ראש השנה ויום כפור וחג הסוכות ושמיני עצרת, וכן מועדי ה' שבחדש ניסן, הינו חג המצות - בודאי שהם תלויים בקדוש החדש בבית דין, כי התורה קבעה להם יום מסים בחדש, כמו שכתוב: "בחדש הראשון בארבעה עשר לחדש וגו', ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג המצות לה' שבעת ימים וגו', ביום הראשון מקרא קדש יהיה לכם וגו', ביום השביעי מקרא קדש וגו'" (ויקרא כ"ג ה'-ה'), וכתוב: "בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה מקרא קדש וגו'" (שם כ"ג כ"ד), וכתוב: "אך פעשור לחדש השביעי הזה יום הכפרים הוא מקרא קדש יהיה לכם וגו'" (שם כ"ג כ"ו), וכתוב: "בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה חג הסוכות שבעת ימים לה', ביום הראשון מקרא קדש וגו', ביום השמיני מקרא קדש יהיה לכם וגו'" (שם כ"ג לד-לו); ובהגיע היום המסים בחדש, הרי כל אחד ואחד מתקדש ממילא, ונמצא שהם תלויים בקדוש החדש על פי בית דין.

אבל חג השבועות שלא נכתב בתורה זמנו שיהיה ביום השלישי בחדש השלישי שהוא חדש סיון, אלא התורה תלתה חג הקדוש הזה ביום החמשים להבאת העמר, כמו שכתוב: "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום וגו' וקראתם בעצם היום הזה מקרא קדש יהיה לכם וגו'" (שם כ"ג ט"ו-כ"א), נמצא שאין הוא מתקדש בזמנו על פי קדוש החדש סיון על פי בית דין.

התינוח אי ניקא שקצירת העמר הוא ממחרת יום טוב כמו שמפרשים חכמינו התנאים הקדושים, ומיד מתחילין לספר חמשים יום, ובעצם היום הזה חג

השבועות מקרא קדש - מעתה גם קדשת חג השבועות שפאה אחרי ספירת חמשים יום ממחרת יום טוב שנקבע לפי קדוש החדש ניסן, גם הוא תלוי בבית דין, הינו בקדוש החדש ניסן שקדשוהו בית דין, ושפיר דמי שכל מועדי ה' מקראי קדש תלויים בבית דין, הינו בהצדיקים והחכמים האמתיים.

לא כן לפי הצדוקים והביתוסים שמפרשים שקצירת העמר ממחרת השבת - שבת בראשית, יוצא שחג השבועות הוא ביום החמשים ממחרת שבת בראשית דקביעא וקיימא, ואינו תלוי כלל בקדוש החדש של בית דין, ונמצא כי משנה הוא חג השבועות מכל שאר מועדי ה', שאין קדשתו תלוי בצדיקים כמו שאר המועדים של חדש ניסן ותשרי שתלויים בצדיקים, והרי זה נגד דבר ה' במדרש הנ"ל שאמר להן הקדוש ברוך הוא לישאל: "מכאן ואילך הרי מסורה בידיכם ברשותכם, אם אמרתם הן הן, אם אמרתם לאו לאו", וזה נאמר על כל המועדים, שיהיה קדשת זמנם תלוי רק בצדיקים, בלי יוצא מן הכלל.

ולכן ראו חכמינו הקדושים צרך גדול להקים רעש והמלה גדולה בקצירת העמר במוצאי יום טוב דוקא, להראות גלוי לכל שעושים הפך דעת הצדוקים והביתוסים, ולהודיע לכל בני ישראל עם קדוש שכל המועדים הקדושים כלם הם תלויים ועומדים ומקבלים קדשתם אך ורק על פי בית דין, שהם הצדיקים והחכמים השלמים האמתיים, בדבר ה' ביד משה ואהרן: "החדש הזה לכם" דיקא.

ומכיון דליפא מידי דלא רמיזא באורייתא (עין מסכת תענית דף ט' ע"א), ומאת ה' היתה שדרשתי זאת בעזרת ה' יתברך בפני קהל עם ועדה בסעודות מצוה של ברית מילה אצל אנשי שלומנו יצ"ו, אמרתי לרמוז כל זה במקרא שבתורה:

כְּתִיב (שְׁמוֹת ג' י"ב): "וַיֹּאמֶר כִּי אֶהְיֶה עִמָּךְ וְזֶה לָךְ הָאוֹת כִּי אֲנֹכִי שֹׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֶךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹקִים עַל הָהָר הַזֶּה". וְצִדִּיק לְחִבּוֹן, הֲלֹא עוֹד כְּמָה וְכְמָה עֲנִינִים נִכְבְּדִים רַבִּים הָיוּ תְלוּיִים בְּיִצְיַאת מִצְרַיִם, כְּמוֹ הַבְּנִיסָה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְכו', וְכו', וּמָה פָּעַם לֹא פָּרַשׁ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשְׁחָה לְאוֹת רַק הַעֲבוּדָה הוּאֹת שֶׁל "תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹקִים עַל הָהָר הַזֶּה".

וְעַל כֵּן יֵשׁ לוֹמַר שֶׁהַכְּתוּב בָּא לְרַמֵּז כָּל הַנ"ל, הֵינּוּ שֶׁכָּבֵד בְּתַחֲלִיל שְׁלִיחוֹתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, הוֹדִיעוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁקְדָּשׁת חַג הַשְּׁבוּעוֹת יִהְיֶה תְלוּי בְּחַג הַמִּצּוֹת הַנִּקְבָּע בְּקְדוּשׁ הַחֹדֶשׁ גִּיסָן עַל פִּי בֵּית דִּין, וְגַם בְּמִצּוֹת מִילָה, שֶׁהָרִי חַג הַמִּצּוֹת זְמַן יִצְיַאת מִצְרַיִם שָׁבוּ תְלוּי חַג הַשְּׁבוּעוֹת הִיָּה גַם בְּזִכּוֹת מִצּוֹת מִילָה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (שְׁמוֹת רַבָּה פָּרָשָׁה י"ז סִימָן ג'). וְזֶהוּ אָמְרוּ יִתְבָּרַךְ לְמִשְׁחָה: "וְזֶה לָךְ הָאוֹת", רָמְזוּ לְמִצּוֹת מִילָה שֶׁנִּקְרָא אוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרַאשִׁית י"ז י"א) "וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית", שֶׁבְּזִכּוֹת מִצּוֹת מִילָה יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. וְאָמַר: "בְּהוֹצִיאֶךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹקִים עַל הָהָר הַזֶּה", רָמְזוּ לוֹ שֶׁחַג הַשְּׁבוּעוֹת זְמַן מִתֵּן תּוֹרָתֵנוּ עַל הַר סִינַי, שֶׁזֶּה בְּחִינַת "תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹקִים עַל הָהָר הַזֶּה", יִהְיֶה תְלוּי בְּחַג הַמִּצּוֹת זְמַן חֲרוּתֵנוּ שֶׁנִּתְקַדָּשׁ עַל פִּי בֵּית דִּין, שֶׁזֶּה בְּחִינַת "בְּהוֹצִיאֶךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם", בְּזִכּוֹת דָּם מִילָה.

וּזְמַן הַמִּקְרָא אֶל הַכְּתוּבִים, כִּי עַל פִּי הַנ"ל יֵשׁ לְבָאֵר גַּם הַפְּסוּק: לִיהוּדִים הִתְהַ אֹרֶה וְשִׁמְחָה וְשִׂשׁוֹן וִיקָר (אַסְתֵּר ח' ט"ז), וְאָמַר רַב יְהוּדָה: אֹרֶה זֶה תּוֹרָה וְכו', שִׁמְחָה זֶה יוֹם טוֹב וְכו', שִׂשׁוֹן זֶה מִילָה וְכו', וִיקָר אֵלּוּ תַּפְלִין וְכו' (מְגִלָּה דָּף טז ע"ב). וְהֵבֵן מְאֹד כִּי יֵשׁ לְהֵאָרִךְ בְּזֶה.

וְכֵן אֶפְשָׁר לִבְאֵר עַל פִּי הַנָּל מֶה שְׁאָמְרוּ רַ"ל (שֵׁם דָּף יג ע"ב) בְּלִישָׁנָא בִּישָׁא דְהַמֵּן הִרְשַׁע שְׁאָמַר "וְאֵת דְּתֵי הַמִּלָּךְ אֵינֶם עוֹשִׂים" - "דְּמַפְקֵי לְכֻלָּא שְׂתָא בִּשְׁה"י פה"י", וּפְרַשׁ רַשִׁ"י: "שֶׁב"ת הַיּוֹם, פֶּס"ח הַיּוֹם וְכוּ", וְהֵבֵן הַיִּטֵּב, וְדִי בָּזָה כָּעֵת.

וְהַעֲקָר שֶׁנִּבֵּן וְנִשְׁכִּיל מְכַל זֶה עַד כְּמָה שְׁאֵנְחָנוּ צְרִיכִין תָּמִיד לְהִתְחַזֵּק בְּאֻמוּנַת חֲכָמִים, וְעַד כְּמָה שְׁעָלִינוּ לְשִׁבְחַת לְאֻדּוֹן הַכֹּל, לְתַת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרָאשִׁית, שְׁלֹא עֲשֵׂנוּ כְּגִזֵּי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׁמְנוּ כְּמִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה, וּבְרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאנוּ לְכָבוֹד וְהַבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים וּמִן הַטּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תוֹרַת אֱמֶת וְחַיִּי עוֹלָם נִטְעַת בְּתוֹכָנוּ לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים וּלְנִצָּח נִצְחִים, עַל יְדֵי כָּל הַחֲכָמִים וְהַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁכָּכָל דּוֹר וָדוֹר, וּבִכְפָּרַת עַל יְדֵי הַצַּדִּיק יְסוֹד עוֹלָם הָרַב הָאֱמֶת שֶׁבְּדוֹרָנוּ הֵלֵא הוּא רַבְּנוּ הַנִּבְמָ"ח זִיע"א, בֶּן יִפְתָּח לִבְנוּ בְּתוֹרָתוֹ וַיֵּשֶׁם בְּלִבָּנוּ אֶהְבָּתוֹ וַיִּרְאֵתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ בְּלִבָּב שְׁלֵם בְּתוֹךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה.

(חלק ה, מכתב קסה)

ביאור "כאיש אחד בלב אחד"

אֶתְמוּל יוֹם רִאשׁוֹן אַחֲרֵי הַצְהָרִים נִסְעָתִי לְבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁלָּנוּ 'פֶּאָר הַנִּחַל', לְהִשְׁתַּתֵּף בְּכַנֵּס שֶׁל אֲבִרְכִי אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמִנוּ. הִנֵּעָתִי שֵׁם רַבֵּעַ לְיֵשׁ, וְעַדִּין לֹא הִתְפַּלְלוּ מִנְּחָה. רַק בְּשַׁעֲהַ שֵׁשׁ וַחֲצִי אָמְרוּ 'אֲשֶׁרִי', וּבִנְתִים בָּאוּ עוֹד הִרְבָּה אֲבִרְכִים, עַד שֶׁהָיָה הַבֵּית הַכְּנֶסֶת מָלֵא.

תְּכַנִּית שְׁלִי הָיְתָה כִּי עַד שֶׁבַע וַחֲצִי כָּכָר אָגִמֹר לְשֹׂאת אֶת דְּבָרִי, וְאוֹכֵל לִסְעַת חוֹרָה הַבֵּיתָה לְקִיָּם הַשְׁעוֹר לְנִשִּׁים בְּסִפְרֵי סִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת הַמִּתְקִיִּים כְּרָגִיל בְּבֵיתִי בְּכָל יוֹם

אֶחָד בְּשֵׁבֶת בְּעָרֵב בְּשָׁעָה שְׁמוֹנֶה. כִּי חֲשַׁבְתִּי בְּתַחֲלָה, אֲךָ לֹא כֵן הָיָה לְמַעֲשֵׂה, כִּי רַק בְּשָׁעָה שְׁבַע וְחָצִי קִבַּלְתִּי רְשׁוֹת הַדְּבוּר, וְעַד שֶׁגִּמַּרְתִּי הָיָה בְּעֶרְךָ שָׁעָה שְׁמוֹנֶה, וְעוֹד הִצְטַרַּכְתִּי לְהַתְפַּלֵּל מֵעָרִיב, וְעַד שֶׁגִּמְרוּ תְּפִלַּת מְעָרִיב הָיָה קְרוֹב לְשְׁמוֹנֶה וְחָצִי, לָכֵן כָּכָר נִשְׁאַרְתִּי עַד גָּמַר סוּם הַכֶּנֶס, עַד אַחֲרֵי הַרְקוּדִים וְהַשִּׁירוֹת, וּכְשֶׁבִּאתִי הַבֵּיתָה כָּכָר הָיָה רַבֵּעַ לְשָׁעָה הַעֲשִׁירִית, כִּי גַם אַחֲרֵי תְּפִלַּת מְעָרִיב דִּבְרוּ עוֹד כְּמָה אֲבָרְכִים לִפְנֵי הַצָּבוּר, וּמִמִּילָא הִשְׁעוּר בְּסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת בְּבִיתִי לֹא נִתְקַנִּים בְּיוֹם רִאשׁוֹן זֶה. אֲךָ קִבַּלְתִּי נִחְמָה בְּזֶה שְׂוִכִּיתִי בַּעֲזָרַת ה' יִתְבָּרַךְ לְגִלּוֹת דַּעְתִּי הַנוֹכַחַת מִדְּבוּרָיו וְדַעְתּוֹ הַקְדוּשָׁה שֶׁל רַבְּנֵינוּ הַקְדוּשׁ הַצִּדִּיק יְסוּד עוֹלָם נִחַל נִבֵּעַ מְקוֹר חֲכָמָה זִיע"א בְּקָרֵב קָהֵל רַב אֲבָרְכִי אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנו יִצ"ו הַיְקָרִים, שְׁלֹא בְּכָל פַּעַם יֵשׁ לִי הַיְדוּמָנוֹת כְּזֶה, וְה' הַטּוֹב יַנְחֵנוּ בְּמַעֲגָלֵי צִדִּיק לְמַעַן הַרְבוֹת כְּבוֹד שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּרַבִּים.

וְאִם כִּי דַעְתִּי הוֹלֵךְ הֵנָּה וְהֵנָּה אִם לִכְתֹּב לָךְ מָה שֶׁאִמַּרְתִּי אִם לֹא, כִּי אוֹלֵי יִכְבֹּד מִמֶּךָ הַדָּבָר בְּעֵצָם טְרִדוּתֶיךָ הָעֲצוּמִים, אֲךָ אִמַּרְתִּי אֲדַרְבֶּה, זֹאת נִחְמַתְנוּ בְּעִנְיָנוּ, כִּי אִמְרוּתָיו הַקְדוּשִׁים חִתְּנוּ, וּבִטָּח אֶתָּה מְצַפֶּה וּמוֹשֵׁתוֹקֵק לְשִׁמְעַת דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, אַחֲרֵי שֶׁזֶּה זְמַן רַב שֶׁאֵין בְּאִפְשָׁרוֹתֶיךָ לְהַשְׁתַּתֵּף בְּהַשְׁעוּרִים יָחַד, וּבִדְבָרֵי יְהוָה לָךְ לְמֹשִׁיב נֶפֶשׁ בְּעֵצָם הַהִתְרַצְצוֹת הָעֲצוּמָה וְהַבְּלוּלִים הַרְבִּים מִהַמּוֹנָעִים הַשּׁוֹנִים לְמִינֵיהֶם אֲשֶׁר מִתְגַּבְּרִים לַפְּעָמִים בְּשִׁטָּף מִים רַבִּים לְהִנְיָעַךְ חֵם וְשִׁלּוֹם מוֹדַעְתְּךָ הַקְדוּשָׁה הַמְּשֻׁרְשֶׁת בְּשֶׁרֶשׁ אֹרֶךְ הַדַּעַת שֶׁל כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה. וְלָכֵן גִּמַּרְתִּי בְּלִפְנֵי כֵן לִכְתֹּב לָךְ בְּמַעַט כְּכֹל מָה שֶׁאִמַּרְתִּי בַּעֲזָרַת ה' יִתְבָּרַךְ, וְאֲנִי תְּפִלָּה שְׂדִבְרֵי הָאֱמִתִּיִּים יִכְנִיסוּ בְּלִבְךָ הַתְּעוֹרְרוֹת וְחַיּוֹת חֲדָשׁ לְהַתְחַדֵּשׁ בְּאֵמַת בְּדַרְכֵי אֱמֶת, וּלְבַקֵּשׁ מִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאֵמַת עַל עֲצָמְךָ שֶׁגַם אֶתָּה תִּהְיֶה בֵּין הַזּוֹכִים שֶׁעַל יְדֵיהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִצְלִיחַ דְּרַבְּנֵינוּ לְמַעַן כְּבוֹד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל הַגָּבוּר וְהַנּוֹרָא שְׁנוֹקְרָא עָלֵינוּ.

ואם כי הענין יאריך קצת, אכתב בעוד כזה מכתב בהמשכים עד גמירא בעזרת ה' ותברך. וזה החלי בעזרת ה' ותברך:

ברשות כל הקהל הקדוש הזה, אפתח פי לומר כמה דברים השיכים להיום טוב הוא חג השבועות הפא עלינו ועל כל ישראל לטובה. אנחנו עומדים ימים ספורים לפני חג זמן מתן תורתנו. בפרשת מתן תורה כתיב: "ויחן שם ישראל נגד ההר" (שמות י"ט ב'), ופירש רש"י בשם המכילתא: "כאיש אחד בלב אחד". כפי הנראה מזה, שקבלת התורה הקדושה בלתי אפשר היה לקבל אותה, אם לא היה מקדם כל עם ישראל הנמנים על ששים רבוא - כאיש אחד בלב אחד. מה שכלם היו כאיש אחד בלב אחד, רק זה היה הקובע והגורם העקרי לגבי נתינת התורה מפיני ולקבלתה על ידי כל ישראל.

מוכא בספרים הקדושים אשר בכל יום טוב מתעורר בו בזמן איזה בחינת הארה מההארה הראשונה שהיתה אז. ויש להאמין, כי הכנס החשוב הזה שנקבע סמוך לחג השבועות הקדוש זמן מתן תורתנו הקדושה, על ידי זה מתעורר בחינת ההארה של "ויחן שם ישראל - כאיש אחד בלב אחד", ואפשר לקוות שעל ידי זה יהיו נעשים כלים חדשים לקבל אור התורה מחדש בחג השבועות הפא עלינו לטובה.

אבל צריך להבין למה באמת תלוי ענין מתן תורה וקבלתה דוקא על ידי שיהיו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד. ולכן רוצה אני לתת מוכן יותר עמק בענין זה של "כאיש אחד בלב אחד", ועל ידי כך יתבאר היטב הענין בעזרת ה' ותברך.

והנה הכנס החשוב הזה נועד להשמיע בפרים את דבר ה' בנושא "מה רוצה רבנו מאתנו", כפי שנדרס בההזמנות. ובאמת ידוע שיחתו הקדושה של רבנו שאמר:

"מה צריכים לעשות" - על זה צריכים זכיה מן השמים לזכות לידע מה שצריכים לעשות, אך ישראל אין צריכים לזה, כי כבר הם יודעים מה לעשות, על ידי התורה" (שיחות הר"נ סימן נ"א).

גם חסידי ברסלב יצ"ו ברוך ה' יודעים מה רבנו רוצה מאתנו, אחרי שהשאיר לנו ספריו הקדושים וחקמתו הקדושה שהכניס בהם ובתלמידיו הקדושים שהניח אחרינו ברכה בעלמא הדין, וכן תלמידיו הקדושים השאירו לנו חכמתם הנובעת מהנבואה בספריהם הקדושים, ובנודאי אנשי שלומנו העוסקים ולומדים בספריהם הקדושים, יודעים מה רוצה רבנו מאתנו.

אף על פי כן, מפני שהכנס החשוב הזה בא בבדי להדבר יחד, בבחינת אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ולאחיו יאמר חזק בעבודת ה', בבחינת "ומקבלין דין מן דין" ברבים, ולפיכך אמר כי הרי אנחנו עומדים לפני חג "זמן" מתן "תורתנו, וגם הראשי תבות הללו הם אותיות הראשי תבות של "זכרו" תורת "משה, כמובא בלקו"א סימן רי"ז, ורבנו הקדוש במכתבו הקדוש שכתב מואסל לאב לכלליות אנשי שלומנו בימים הסמוכים לחג השבועות דשנת תקס"ז, מזהיר אותנו בזה הלשון: "ושמרו תורת משה עבד ה' באשר למדתי אתכם", וצריך לבאר מה הפונה "באשר למדתי אתכם".

וחושבני לפרש זאת על פי מה שאמר רבנו: "את זה תקבלו מאתי, שלא להניח עצמו להעולם להטעות, שלא יטעה אותו העולם" (שם בשיחות הר"נ), והפרוש הפשוט הוא כי תאוות העולם הזה והכליו באפשר להם להטעות את האדם ולהמשיכו להם שיעברו לו כל שנותיו בשטותים, ויש צורך לפקח העינים ולהזהר מאוד שלא להגרר אחריהם. אבל גם בדבור שיחה זו רצוני לתת הבנה יותר עמקה

בְּפָרוּשׁוֹ, כְּדִי לְהַתְאִימָה לָמָּה שֶׁנִּבְאָר בְּעֵינֵי "כָּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד", וַיֵּאִירוּ הַדְּבָרִים בְּיוֹתֵר.

הִנֵּה נִצְרָךְ לָנוּ לְדַעַת מַה שֶׁכָּתֵב רַבְּנוּ ז"ל בְּלֻקוֹ "א סִימָן ל' בְּהַתּוֹרָה מִשְׁרָא דְסִינָא וּבְסִימָן קל"ה בְּהַתּוֹרָה כִּי אֶקַּח מוֹעֵד, כִּי הִשְׁלֵשׁ רִגְלִים וְכֵן כָּל הַיָּמִים מוֹכִים נִקְרָאִים "תְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה", עַל שֵׁם כִּי בְּאַרְבָּעָה פָּרָקִים הָעוֹלָם נִדוּן, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חז"ל בְּמִסְכֵּת רֵאשׁ הַשָּׁנָה דָּף ט"ז ע"א בַּמִּשְׁנָה, וּבַעֲצֶרֶת נִדוּנֵין עַל פְּרוֹת הָאֵילָן. וּמִכֵּיּוֹן שֶׁהֵם יָמֵי דִין, צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה בְּכָדִי לְזִכּוֹת בְּדִין, וְעַל יְדֵי זֶה זֻכֵּין לְהַעֲלוֹת אֶת הַמַּלְכוּת דְּקִדְּשָׁה שֶׁנִּפְלָה מִבֵּין הַקְּלָפוֹת שֶׁהִיא בְּחִינַת ד', עַל יְדֵי בְּחִינּוֹת ד' מִצּוֹת וְעֵינֵינִים שֵׁשׁ בְּכָל רֶגֶל וְרֶגֶל, בְּסוּד מַה שֶׁאָמַר הַפְּתוּב (שְׁמוּאֵל ב' י"א) "וַיְהִי לְתְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה לַעֲת צֶאֱת הַמַּלְכִּים".

וּמוֹכֵן שֶׁעַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה שְׁזֻכִּין לְהוֹדְרוֹ וְלַעֲשׂוֹת בְּפָרֶם חֵג הַעֲצֶרֶת, זֻכֵּין לִקְבֹּל אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מִחֻדָּשׁ, שֶׁהִיא בְּבְּחִינַת ד' עֵינֵינִים, כְּמִבְּאָר בְּהַתּוֹרוֹת הַנּוֹכְרוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה יוֹצֵאת מִבֵּין הַקְּלָפוֹת הַמַּלְכוּת דְּקִדְּשָׁה, וְעוֹלָה לְמִקּוּמָה וְשָׁבָה אֶל בֵּית אֲבִיהָ בְּבִתְחֻלָּה.

הָרִי שֶׁבְּיָמִים הַלָּלוּ שֶׁאֲנַחְנוּ עוֹמְדִים בָּהֶם, עָלִינוּ לְהוֹדְרוֹ בְּתְּשׁוּבָה; וְלָכֵן נִחְזִי אֲנִי מַה שֶׁרַּבְּנוּ מְדַבֵּר בְּעֵינֵי תְּשׁוּבָה.

הִנֵּה בְּלֻקוֹ "א סִימָן נא"ו בְּהַתּוֹרָה קָרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ, כּוֹתֵב רַבְּנוּ ז"ל זֶה לְשׁוֹנוֹ: "וְצִרְיָךְ לְאַחֲזֹת מִמִּיד בְּמִדַּת הַתְּשׁוּבָה, כִּי מִי יֹאמַר וּפִיתִי לְבִי טְהֻרָתִי מִחֲטָאתִי (מִשְׁלֵי כ'), כִּי בִשְׁעָה שֶׁאָדָם אוֹמֵר חֲטָאתִי עֲוִיתִי פִּשְׁעָתִי, אֲפִלּוּ זֶה אִי אֲפָשָׁר לוֹמַר בְּכֹר לֵבִי בְּלִי פְגִי'ה וכו'. נִמְצָא שֶׁצִּרְיָךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה עַל הַתְּשׁוּבָה הָרֵאשׁוֹנָה, הֵינּוּ עַל חֲטָאתִי עֲוִיתִי פִּשְׁעָתִי שֶׁאָמַר וכו'. וְאֲפִלּוּ אִם יוֹדַע אָדָם בְּעֶצְמוֹ שֶׁעָשָׂה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אִף

על פי בן צִרִיךְ לעשות תשובה על תשובה הראשונה וכו'. נמצא שצִרִיךְ לעשות תשובה על השגתו הראשונה, על שהתגשם את רוממות אלקותו, וזה בחינת עולם הבא וכו'".

וצִרִיךְ לפרש מהו ענין הפניה המתגנבת בדעת האדם השב בתשובה לפניו ויתברר שמו ואומר לפניו "חטאתי עויתי פשעתי וכו'". וכשנבין ענין הפניה הנזכרת, מזה נדע מה נעשה לשוב על זה בתשובה.

ואמרתי לפרש זאת על פי המבאר בספר הקדוש ספורי מעשיות בהמעשה ג' מחגר, שהחגר בשנשא הדומיט אותו למקום הדרך שממנו יוצאים כמה דרכים, הלך ונטל האבק מכל הדרכים, ועשה לו אגדות, שאגד פול (אבק) של כל דרך לחוד, ולקחם אתו, והלך בחזרה לאותו היער שגזלו אותו שם, ולקח האבק של הדרך של צדיקים והאבק של הדרך של משגעים וערכם יחד, ופזר אותם על הדרך שעליו היו צדיקים להלך הגולגים. וכשבאו לשם לאותו המקום שפזר האבק המערב, תכף נעשו צדיקים, והתחילו לצעק על נפשם, על שגזלו עד הנה, ועל שהרגו כמה נפשות. אבל מחמת שהיה מערב שם גם באבק של משגעים, נעשו צדיקים משגעים, והתחילו להתקוטט זה עם זה, זה אומר בשבילך גולגנו, וזה אומר על ירך גולגנו, עד שהרגו זה את זה וכו', עד שנהרגו כלם.

אחר כך החגר כפר את הדרך מהאבק המערב, ופזר על הדרך רק מאותו האבק של הדרך של צדיקים לבד, וכשיצאו ראש הגולגים עם עוד אחד שנשארו, ותכף כשבאו על אותו הדרך, נעשה צדיק, והתחיל לצעק לחברו על נפשו על שהרג כל כך נפשות וגזל כל כך, והיה תולש קברים, והיה שב בתשובה ומתחרט מאוד, וכשמצא את החגר התחיל לצעק: אוי על נפשי, כזאת וכזאת עשיתי, אהה, תן לי תשובה וכו', עין שם.

הרי שאנחנו רואים ההבדל שיש בין תשובה לתשובה, כי הלא גם שאר הגזלנים נעשו צדיקים, אבל לא בתכלית, כי עוד נשאר בתוכם הרוח שטות, ובחינת הרוח שטות שעוד נשאר בהם (שהו בחינת האבק של הדרך של משגעים), בלבב את דעתם לתלות כל אחד את חטאיו וגזלותו ורציחותיו בחברו, להסיר האשמה מעל עצמו ולהטילה על חברו. לא כן ראש הגזלנים שזכה לשוב בתשובה עד שלא נשאר בו שום רוח שטות כלל, לא מצינו אצלו שיתלה אשמתו חטאיו וכשלונותיו אלא בעצמו לבד.

ולפי זה אפשר לנו לפרש, כי הפניה שמוזכר רבנו שיש לאדם אפלו כשאומר "חטאתי וכו'", היא זאת, מה שאף על פי שאדם מתעורר לתשובה לפעמים, בכל זאת בחינת רוח שטות שנשאר בו עדן ומקשקש בו, מסיתו ומבלבלו על כל פנים שבכל זאת יצדיק את עצמו ושיטיל האשמה על אחר. וממילא יוצא מזה שתשובתו איננה תשובה גמורה כראוי, כי מאחר שעדן אינו מכיר ואינו מודה שהוא בעצמו האשם בחטאתו, בודאי שלא ישוב על זה בתשובה, כי הלא הוא חושב שהוא באמת לא חטא אלא אחר, ולמה ישוב בתשובה.

ולפיכך צריך לעשות תשובה על תשובה הראשונה, כי אף על פי שפבר נעשה צדיק והתחיל בתשובה והתפלל לה' ואומר "חטאתי וכו'", אבל משום הפניה הנזכרת, בהכרח שיתודה עוד הפעם על חטאתו אשר חטא, ביתר שאת ובהכרה יותר גדולה שהוא בעצמו לבד האשם, עד שיכיר היטב באמת לאמתו שאין שום אחד בעולם וזולתו אשם בכשלונותיו וחטאתיו אשר חטא; הינו שיבוא ויגיע להשגה וידיעה כזאת, שאין בנמצא בעולם אלא הקדוש ברוך הוא והוא בעצמו לבד, וממילא מה שחטא כלפי הקדוש ברוך הוא, זה רק הוא בעצמו לבד חטא, ואין שום אחר עוד בעולם כלל להטיל עליו האשמה.

ומכיוון שבענין זה הרבה טועים בו, מחמת הרוח שטות שמקשקש בו עדן ומבלבל את דעתו, על כן צריך הרבה להתנגע על זה רבות בשנים, עד שזוכין להסיר הבגדים הצואים הללו של החטאים והעונות ולהתנקות ולהטהר לגמרי, עד שיהיה בדרך צלילה וברוח נכון כראוי, וצריך תמיד לעשות תשובה על תשובה הראשונה, עד שתהיה תשובתו נקיה וטהורה לגמרי מבלי שום תערבת של איזה פסלת ומחשבות חוץ ממנו כל שהם, עד שזוכין לתשובה שלמה באמת וזוכין להשיג השגות אלקות שהם בבחינת השגות של עולם הפא; וגם אז יש לאחז תמיד בתשובה על תשובה הראשונה, כי השגות אלקות הם עד אין סוף בידוע.

נמצא כי עקר תשובתו על התשובה הראשונה, הוא בבחינת יתר שלמות הודוי שמתודה לפני השם יתברך, בלי פניה הנזכרת, מפני שעכשו פא להפירה יותר ברורה שאין לו לתלות באחר חטאתו אשר חטא, אלא בעצמו לבד. הרי כשאומר עכשו "חטאתי עויתי פשעתי", הרי זה בכונתו מפני "חטאתי", "חטאתי" דיקא, בלי שום פניה להפנות החטא על כתפי חברו חס ושלום.

ובזה מדיק היטב מה שרפנו מפרש את ענין התשובה ותשובה על תשובה, במאמרם ז"ל (סנהדרין מ"ג ע"ב): "כל הזוכה את יצרו" - הינו בחינת תשובה, "ומתודה עליו" - הינו שמתודה על זכחת יצרו, הינו שעושה תשובה על תשובתו והשגתו הראשונה וכו', עין שם. הרי מבאר להדיא שעקר תשובה על תשובה שיכת ומתיחסת לגבי הודוי, מה שהודוי הוא יותר וך בלי פניה בנזכר, כי על כן מפרש סוד תשובה על תשובה בדבריהם ז"ל שאמרו "ומתודה עליו".

ומעתה נוכל להעמים בונה זו בדבריהם ז"ל שאמרו: "ויחן שם ישראל" - כאיש אחד בלב אחד, הינו שכלל ישראל עם קדוש כלם, כל אחד ואחד מששים רבוא שבששראל, הודרו עצמו בתשובה גמורה שלמה ואמתית, הינו שעשו תשובה

ותשובה על תשובה ראשונה תמיד, עד שהגיעו לתשובה אמתית כזאת, שהכירו אשמתם בחטאם בעצמם לבד, ולא עלתה על לבם לתלות האשמה על שום אחר בעולם. והיו "כאיש אחד בלב אחד", שכל אחד ואחד מישראל הרגיש בתשובתו באלו אין בעולם אלא הקדוש ברוך הוא והוא לבד, ואין לו במי לתלות אשמת חטאתיו; ומפני כך עשו תשובה אמתית, והתודו על חטאתם בתכלית נקיית הכוונה הרצויה, ועל ידי כך נעשו ראויים באמת לקבל תורה מסיני מפי הגבורה.

פי רק בתשובה האמתית השלמה בנוצר, תלוי ענין של קבלת התורה, וכמבאר היטב בלקו"ת סימן ע"ג בהתורה המדברת מאמירת תהלים שמסגל לתשובה, עין שם שכתב שיש חמשים שערי תשובה, ומ"ט שערים יכול כל אדם לכנוס בהם ולהשיגם, אך שער החמשים הוא בחינת התשובה של השם ותפוך בעצמו בכיכול, כי גם אצלו ותפוך מצינו בחינת תשובה, כמו שכתוב (מלאכי ג') "שובו אלי ואשובה אליכם". ואלו המ"ט שערי תשובה הם בחינת מ"ט אותיות שיש בשמות שנים עשר שבמי י"ה וכו'. ומבאר שכלל ישראל הגיעו למ"ט שערי תשובה במ"ט ימי הספירה שהם כנגד מ"ט שערי תשובה - וזה בחינת "שובו אלי", וביום החמשים אז "וירד ה' על הר סיני" (שמות י"ט) - זה בחינת "ואשובה אליכם", ואז קבלו ישראל את התורה.

הרי שענין קבלת התורה תלוי בעקר במעשה התשובה. ועקר התשובה היא להגיע לתשובה אמתית שלא תהיה בה שום פניה בנוצר. ועל פן פשטנו ישראל לתשובה כזאת של "כאיש אחד בלב אחד", שלא תלו בשלזום ולא האשימו בחטאתם את אף אחד אלא את עצמם בלבד, ושבנו והתודו על חטאתם בתשובה שלמה באמת עד שנתקנים בהם מקרא שכתוב "שובו אלי" בתכלית השלמות - אז קבלו את התורה בתכלית השלמות, הגיעו מפי הגבורה, שזה בחינת "וירד ה' על הר סיני", בחינת "ואשובה אליכם".

ובְּאִמַּת דְּרוּשׁ זֶה תּוֹאֵם מְאֹד עִם הַפְּרוּשׁ הַפְּשׁוּט "כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד", שְׁמוּרָה עַל הָאֱהָבָה הַשְּׁלֵמָה וְהָאֲחָדוּת הַגְּמוּרָה שֶׁהִיא אֵין בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל; דְּמִכּוּן שְׂאִין תּוֹלִים הָאִשְׁמָה אֶחָד בַּחֲבֵרוֹ, הֵרִי אֵין יְכוּלִים לְאֱהָב כָּל אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ אֱהָבָה גְּמוּרָה בְּאִמַּת. מִה שְׂאִין כֵּן אִם תּוֹלִין הָאִשְׁמָה אֶחָד בַּחֲבֵרוֹ, אִי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם אִפֵּן לְאֱהָבוֹ, וְאֶדְרָבָה, כָּל הַמַּחְלֻקוֹת וְדִבְרֵי רִיבוּת בָּאִים מִזֶּה, מִמֶּה שְׂאֶחָד תּוֹלָה הַקְּלָקְלָה בַּחֲבֵרוֹ, עַד שְׂאֶפְשָׁר לְבֹא עַל יְדֵי זֶה חֵם וְשָׁלוֹם לְרִצִּיחָה מִמֶּשׁ חֵם וְשָׁלוֹם, כְּמִבְאָר בְּהַפְעֵשָׁה מִחוּגֵר הַנּוֹכַח.

וּכְשִׁישׁ אֱהָבָה וְשָׁלוֹם גְּמוּר וְאֲחָדוּת בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכָּלָל, אֵין בּוֹדַאי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל הַתּוֹרָה בְּשִׁלְמוֹת בְּלִי שׁוּם חֲסָרוֹן וּפְגָם, כִּי שְׂשִׁים רַבּוֹא אוֹתִיּוֹת לַתּוֹרָה - בְּנִגַּד שְׂשִׁים רַבּוֹא נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ שְׂרֵשׁ בָּאוֹת מִיָּחָד שְׁבַת־תּוֹרָה, נִמְצָא שְׂאִי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל תּוֹרָה שְׁלֵמָה בְּלִי שׁוּם חֲסָרוֹן וּפְגָם אֵלָּא מִתּוֹךְ אֱהָבָה גְּמוּרָה שְׂבִין כָּל יִשְׂרָאֵל, שְׂאֵין כָּל נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלְמוֹת בְּלִי שׁוּם חֲסָרוֹן וּפְגָם, וְכְּמִבְאָר הַיָּטִב מִזֶּה בְּשִׁיחַת רַבּוֹנוֹ לְגַבִּי הָעֵצָה שֶׁנֶּתַן לְאֶחָד שְׁבִקְשׁ מִמֶּנּוּ עֵצָה בְּשִׁבִּיל הַתְּמִדָּת הַלְמוּד, עֵין שֵׁם בְּשִׁיחַת הַר"ג סִימָן צ"א.

נִמְצָא כִּי דוֹקָא עַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה הַשְּׁלֵמָה כְּנֻכָּר, זָכוּ לְאֱהָבָה שְׁלֵמָה וּגְמוּרָה, שְׁזֶה בְּחִינַת "כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד", לְפִי פְּשׁוּטוֹ וּלְפִי מוֹדְרָשׁוֹ, וְלָכֵן דוֹקָא אֵין זָכוּ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה הַשְּׁלֵמָה כְּרָאוּי.

וּלְפִי הָאֱמוּרָה יֵשׁ לְפָרֵשׁ זֹאת גַּם בְּכּוֹנֶנֶת הַכְּתוּב "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם" (יחזקאל ל"ג), לְפִי פְּרִישׁוֹ שֶׁל רַבּוֹנוֹ כְּפִי שְׁנִדְפָס בְּתַחֲלַת סֵפֶר לְקוּמֵי מוֹהֵר"ן תַּנְיָנָא, שְׂאֲבָרָהּ עֲבַד ה' רַק עַל יְדֵי שְׁהִיָּה אֶחָד, שְׂחָשֵׁב בְּדַעְתּוֹ שֶׁהוּא רַק יְחִידִי בְּעוֹלָם, וְלֹא הִסְתַּכֵּל כָּלָל עַל כְּפִי הָעוֹלָם וְכו'.

הִינֵנוּ, כִּי עֲנִין "כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד", הַמּוֹרָה עַל הַתְּשׁוּבָה הַשְּׁלֵמָה הָאֲמִתִּית הַנִּקְיָה בְּלִי שׁוּם מַחְשָׁבָה זָרָה וּפְנִיָּה כָּלָל - יְרוּשָׁה הִיא לָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ הַקְדוֹשִׁים, כִּי הָרִי אֲבֵרָהֶם אֲבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם הַלֵּךְ בְּדֶרֶךְ זֶה, שֶׁכָּל עֲבוֹדָתוֹ וְהַשְׁגָּתוֹ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִיָּה רַק מִפְּנֵי שֶׁהַפִּיר יְחִידוּתוֹ בְּעוֹלָם, שְׂאִין לוֹ כְּמִי לְתִלּוֹת שׁוּם דְּבָר מִכְשָׁלוֹנָתוֹ וְכו'; כִּי אִם הִיָּה רוּצָה לְתִלּוֹת חֶסֶד וְיִדְעָתוֹ בְּאַלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, בּוֹדָאִי שֶׁהִיָּה יָכוֹל לְתִלּוֹת בְּבֵית אָבִיו וּבְכִנֵּי מִשְׁפַּחְתּוֹ וּבְאֲנָשֵׁי מוֹלְדָתוֹ, שֶׁכֵּלֶם הִיוּ שְׂקוּעִים בְּמַעֲוִיתִים גְּדוֹלִים, וְהוּא נִתְגַּדֵּל אֶצְלָם וְרָאָה מַעֲשֵׂיהֶם יוֹם יוֹם. וְאָף עַל פִּי כֵּן לֹא תִּלָּה בָּהֶם כָּלָל חֶסֶד וְיִדְעָתוֹ בְּאַלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲבָל הַתִּיגֵעַ וְזִכָּר אֶת עֲצָמוֹ, וְזִכָּר שֶׁהִגִּיעַ לְמָה שֶׁהִגִּיעַ, בְּבַחֲנִית אֶחָד הִיָּה אֲבֵרָהֶם, כָּאלוֹ הוּא יְחִידִי בְּעוֹלָם וְאִין מִי שִׁימַנֵּעַ אוֹתוֹ כָּלָל, וְאִם מְרַגֵּשׁ מְנִיעוֹת מִעֲבוֹדַת ה' - הָרִי זֶה רַק מַעֲצָמוֹ לְבַד, וְהַתְּאֻמָּץ לְהַתְּנַפֵּר עֲלֵיהֶם. וּלְפִיכָךְ זִכָּר בְּאֵמֶת גַּם לְמוֹדַת הָאֲהָבָה בְּיָדוֹעַ, כִּי עַל יְדֵי דֶרֶךְ זֶה בָּאִים לְאַהֲבָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם וְכו'.

וְכַתֵּב שֶׁם רַבְּנוּ עוֹד וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "וְכֵן כָּל הַרוּצָה לְכִנּוּם בְּעֲבוֹדַת ה', אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְכִנּוּם כִּי אִם עַל יְדֵי בַחֲנִיָּה זֶה, שִׁיחֲשֵׁב שְׂאִין בְּעוֹלָם כִּי אִם הוּא לְבַדוֹ יְחִידִי בְּעוֹלָם, וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם אָדָם הַמוֹנֵעַ, כְּגוֹן אָבִיו וְאִמּוֹ אוֹ חוֹתָנוּ וְאִשְׁתּוֹ וּבְנָיו וּכְיוּצָא, אוֹ הַמְּנִיעוֹת שֵׁשׁ מִשְׁאָר בְּנֵי הָעוֹלָם וְכו'", עֵין שֵׁם.

הִינּוּ בְּנֵי ל, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְשׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהִגִּיעַ לְאִיזָה בַחֲנִיָּה אֲמִתִּית בְּעֲבוֹדַת ה', אֲלֵא עַד שִׁיעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וְתְשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה הֶרָאשׁוֹנָה, עַד שִׁיִּשְׁכַּח וְיִבִּין וְיִפִּיר אֶת עֲצָמוֹ הַיִּסָּב כָּאלוֹ הוּא יְחִידִי בְּעוֹלָם, וְשְׂאִין לוֹ כְּמִי לְתִלּוֹת חֶסֶד וְיִדְעָתוֹ אֶת ה', לֹא בְּאָבִיו וְלֹא בְּאִשְׁתּוֹ וְלֹא בְּשְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם, אֲלֵא בּוֹ בְּעֲצָמוֹ בְּלִבּוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכָּר לְהַשִּׁיג וּלְקַנּוֹת הַתּוֹרָה מִחֲדָשׁ כָּכָל יוֹם וְיוֹם בְּיוֹתֵר שְׁלֵמוֹת, וְיִכְנּוּם כָּכָל פַּעַם מִחֲדָשׁ בְּעֲבוֹדַת ה' בְּיוֹתֵר שְׂאִת וְיִתֵּר עוֹז כְּרָאוּי.

וְזֶהוּ פְּרוּשׁ מִה שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ: "וַיִּשְׁמְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עֶבֶד ה' כַּאֲשֶׁר לְמִדְתִּי אֶתְכֶם", הֵינּוּ כַּאֲשֶׁר לְמִדָּה אוֹתִי הַלְמוּד - "אֵת זֶה תִּקְבְּלוּ מֵאִתִּי וְכוּ', שְׁלֹא יִטְעֶה אוֹתוֹ הָעוֹלָם". הֵינּוּ כַּנֶּ"ל, שֶׁכָּל זְמַן שֵׁשׁ לְאָדָם בְּמַחֲשֵׁבְתוֹ שֵׁשׁ "עוֹלָם" וְשֵׁשׁ עוֹד מִיִּשְׁהוּ בְּעוֹלָם, כְּכֹר בְּנִגְלָל כֹּא לֹא לְהַטִּיל עַל הָאֲחֵר אֶת הָאֲשָׁמָה, וְלִתְלוֹת בְּהֵוָה חֶסְרוֹן עֲבוֹדָתוֹ אֶת ה'; אֲבָל מִפְּנֵי שֶׁכָּל זֶה כֹּא מִהְרוּחַ שְׁמוֹת הַמִּטְעֵה אֶת הָאָדָם וְשִׁמְיָה כֹּא גַם עֲכֹב קִבְּלַת הַתּוֹרָה - וְלָכֵן מֵאִד הִזְהִירֵנוּ רַבֵּנוּ שְׁלֹא לְהַטְעוֹת עֲצָמֵנוּ עַל יְדֵי הָעוֹלָם, פְּרוּשׁ: שְׁלֹא נַעֲלֶה כָּלֵל עַל דַּעְתָּנוּ "עוֹלָם"; וְעַל יְדֵי כֵן נִשּׁוּב וְנִתְּלָה הַכֹּל בְּעֲצָמֵנוּ לְבַד, וְנִשְׁתַּדֵּל כָּכֵל עוֹז לְהַגִּיעַ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה פְּרָאוּי, וְעַל יְדֵי זֶה נוֹכַל לָקִים וְלִשְׁמֹר בְּאַמֻּת תּוֹרַת מֹשֶׁה עֶבֶד ה', הֵינּוּ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה בְּכָל פַּעַם מִחֻדָּשׁ וְלִשְׁמַע בְּקוֹלָה תָּמִיד.

וְזֶהוּ שֶׁמִּבְּאֹר בְּהַתּוֹרָה קָרָא אֶת וִיהוֹשֻׁעַ הַנּוֹכְרֵת כִּי עַל יְדֵי שְׁאוּחִין תָּמִיד בְּמִדַּת הַתִּשְׁוּבָה, עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת אָדָם עֵין שֵׁם, וְנַעֲשִׂים כְּמָה וְכְמָה יַחֲוִידִים נִפְּלָאִים וְנוֹרָאִים, הֵינּוּ יַחֲוִיד חֲמָה וְלִבְנָה וְיַחֲוִיד מֹשֶׁה וִיהוֹשֻׁעַ, שְׁזֶה בְּחִינַת "מֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינִי וּמִסֶּרָה לִיהוֹשֻׁעַ". וְרַבֵּנוּ הַקְדוּשׁ אֵז בַּעַת אֲמִירָתוֹ זֹאת הַתּוֹרָה אָמַר שֶׁבְּכָל מְקוֹם שֵׁשׁ רַבִּי וְתַלְמִיד הֵם בְּחִינַת מֹשֶׁה וִיהוֹשֻׁעַ, שְׁזֶה בְּחִינַת קִבְּלַת הַתּוֹרָה.

הַכָּלֵל, שֶׁמִּבְּאֹר שְׁעַל יְדֵי כָּל תִּשְׁוּבָה, נַעֲשִׂים בְּבְחִינַת אָדָם. וּמִמּוֹלָא מִבְּאֹר שְׁעַל יְדֵי תִשְׁוּבָה עַל תִּשְׁוּבָה הֶרָאשׁוּנָה, נַעֲשִׂים בְּבְחִינַת אָדָם יוֹתֵר מְעַלָּה, עַד שְׁזוּכִין לְבְחִינַת אָדָם שְׁעַלְיוֹ נֵאמַר "וְעַל הַכֶּסֶף דְּמוֹת כְּמִרְאֵה אָדָם עָלָיו מְלֻמְעָלָה", שֶׁהוּא בְּחִינַת אָדָם הַמְעַלָּה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת.

וַיֵּשׁ לְבָאֵר, שֶׁכָּל בְּחִינָה וּבְחִינָה שֶׁל אָדָם, שְׁזֶהוּ עֵינָן שֶׁל בְּחִינַת קִבְּלַת הַתּוֹרָה וְהַשְׁגָּתָה מִחֻדָּשׁ, כִּי זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם. הֵינּוּ שֶׁבְּכָל תִּשְׁוּבָה זוֹכִין לְאַיִזָּה בְּחִינָה שֶׁל

קבלת התורה, שהוא בחינת אדם. כי יש הרבה בחינות אדם, כמבאר במרפכת יחזקאל, שיש בחינת אדם באופנים, ויש בכל אחד מארבע חיות הקדש בחינת אדם, גבוה מעל גבוה, והעקר הוא כשזוכין להשיג בכל ענין בחינת אדם שבו, ועקר העקרים - כשזוכין להשיג בחינת האדם העליון הגבוה מכל בחינות אדם גבוה מעל גבוה וכו', הינו כשזוכין להשיג בחינת התורה דעתידיא לאתגליא בלי לבושי' וחפויים וכו'.

כי יש כמה חדרי תורה, וכמבאר בדברי רבנו שם בסימן רמ"ה, ועין שם שרפנו ממשל הענין של חדרי תורה לאדם, ומבאר שיש בזה כמה בחינות: יש מה שכותבין תבת אדם, ועל ידי זה יודעין שזה מרמז על דמות אדם; ויש שמצירין על הנר ציור האדם, ושם נגלה יותר קצת דמות האדם; ויש שמנסרין ציור האדם מחתיכת עץ, ושם נתגלה עוד יותר ציור האדם; אבל אף על פי כן אין זה אדם ממש, רק האדם בעצמו הוא האדם באמת - כמו כן יש כמה חדושי' של תורה וכו', עין שם (אנב יש לימר, שרפנו בהמשל בכונה כתב ארבע בחינות באדם, כנגד ארבע בחינות אדם שיש בארבע חיות הקדש, וזה לעמת זה בהמשל של הקומעדיא וכו').

והנה אפלו כשזוכין לבחינת אדם שבמדרגה הראשונה, זוכין גם כן להשגת וקבלת התורה באופן נפלא. כי הרי בתקוני התשובה הראשונה כשזוכה בראשונה להפך דם לדם ואחר כך על ידי שבונה סוד א, מגיע עד בחינת כתר. כי מתחלה כשנעשית הנקדה תחתונה, ואחר כך הוא"ו שבאמצע, ואחר כך נקדה העליונה שהיא בחינת כתר. וענין כתר הוא גם כן סוד קבלת התורה, שהיא עשרת הדברות הכוללת כל מצוות התורה, כמבאר בספרים הקדושים שמנין אותיות עשרת הדברות הם כמנין כתר, לרמז כלליות כל מצוות תורתנו הקדושה דאורייתא ודרבנן בעשרת הדברות.

וּלְפִי זֶה יֵשׁ לָתֵת טַעַם לְשֹׁבֵחַ לְמַה שֶּׁמִּפְטִירִין בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת בְּמִרְכַּבַּת יְחֻזְקָאֵל, יַעֲנֶה כִּי בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת שֶׁהוּא זְמַן מִתֵּן תּוֹרַתְנוּ שֶׁהוּא בְּחִינַת אָדָם, אֲזִי רָאוִי וְנִכּוֹן מְאֹד לְהַפְטִיר בְּמִרְכַּבַּת יְחֻזְקָאֵל שֶׁמְדַבֵּר מְכַל בְּחִינּוֹת אָדָם שֵׁשׁ בְּמִרְכַּבַּת הַקְדוּשָׁה הָעֲלִיוֹנָה, שֶׁזֶה עֲנִין כָּל בְּחִינּוֹת הַהִשְׁגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת שֵׁשׁ בְּתוֹרַתְנוּ הַקְדוּשָׁה שֶׁבְּכַתָּב וְשֶׁבְּעַל פֶּה, כִּי הַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת אָדָם כְּנוֹכַח, וְגַם בְּחִינַת מִרְכַּבָּה, עַל שֵׁם שֶׁהַחֲכָמִים מְלַקְטִין וּמַעְרְבִין וּמְרַבִּיבִין אֶת הַתּוֹרָה וְדוֹרְשִׁין אוֹתָהּ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם בִּי"ג מִדּוֹת וְכו' וְכו', כְּמִבְאָר בְּסִימָן ג' בְּהַתּוֹרָה שֶׁאֵלּוּ אֶת רַבִּי יוֹסִי בֶּן קַסְמָא, עִין שֵׁם בְּסוֹף הַמַּאמֵר בְּבִאּוּר מַאמְרָם ו"ל (שַׁבַּת ק"ט) "הַמְּבֹרָה תִּלְמִיד חָכֵם וְכו'", שֶׁעַל יְדֵי זֶה בָּאִים לְבְּחִינּוֹת הַהִשְׁגוֹת הַגְּבוּהוֹת וְהַקְדוּשׁוֹת שֶׁבְּתוֹרַתְנוּ הַקְדוּשָׁה וּבְאִלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ וַיִּתְעַלֶּה, בְּחִינַת אָדָם הָעֲלִיוֹן וְכו' וְכו'.

וְהִנֵּה עֵקֶר קִדְשֵׁת הַשָּׁלֹשׁ רִגְלִים, שֶׁהֵם זָכַר לִיְצִיאת מִצְרַיִם שֶׁתְּכַלִּיתָהּ הוּא קִבְּלָת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת ג' י"ב) "בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה" - עֵקֶר קִדְשָׁתָם נִמְשָׁךְ מִקִּדְשֵׁת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי עֵקֶר יְצִיאת מִצְרַיִם הָיָה גַם בֶּן רֶק עַל יְדֵי שֶׁהָאִיר עֲלֵיהֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּהַעֲלֵם גְּדוֹל מִקִּדְשֵׁת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כְּמִבְאָר בְּאֵר הַיִּטֵּב בְּלִקּוּטֵי הַלְכוֹת חֶלֶק יוֹרָה דְּעַה הַלְכוֹת עֲרֵלָה הַלְכָה ד', עִין שֵׁם הַדְּבָרִים בְּאִרְכּוֹת נַעַם.

וְהִנֵּה עֵקֶר קִדְשֵׁת רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא עַל יְדֵי הַצִּדִּיקִים, מַה שֶׁהַצִּדִּיקִים עוֹשִׂין רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי הַצִּדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים שֶׁהֵם בְּבְחִינַת מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו "מֵאֲחֻז פְּנֵי כְּסֵא", הֵם אוֹחִזִּים בְּשִׁרְשֵׁי כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַמְּשֻׁרָשִׁים בְּכִסֵּא הַכְּבוֹד, וְהֵם בְּבְחִינַת מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל בֶּן הֵם יְכוּלִּים לַעֲשׂוֹת רֹאשׁ הַשָּׁנָה וּלְדוֹן וּלְשַׁפְּטָא אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כִּי הֵם יוֹדְעִים וּמַגִּיעִין לְמְקוֹמוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְכְּמִבְאָר כָּל זֶה הַיִּטֵּב בְּלִקּוּטֵי מוֹהֲרַ"ן תִּנְיָנָא סִימָן א' בְּהַתּוֹרָה תִּקְעוּ מְשֻׁלָּה אוֹת י"ד, עִין שֵׁם.

וּלְפִי זֶה יִתְבָּאֵר הַיָּטִב עֲנִין "כִּי אֲתָאִי לְקַמִּיָּה דְּרַבִּי אֶלְעָזָר, אָמַר לִי: עֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לִתֵּן עֲלֵיהֶם אֶת הַדִּין" הַמּוֹכֵא בַּהֲתוֹרָה קָרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַנּוֹכְרֶת בְּאוֹת וָא' בְּפִרְשׁוֹ שֶׁל הַרְבֵּה בַּר בַּר חֲנָה וְכו' עֲנִין שֶׁם שָׂרְבְנוּ פֶּרֶשׁ הָעֲנִין: "כִּי יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים אָדָם, וְקִדְשָׁא בְּרִיד הוּא וְיִשְׂרָאֵל כֻּלָּא חֵד, וְיִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּחִינַת אָדָם יֵשְׁבוּ עַל הַכֶּסֶּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: וְעַל הַכֶּסֶּא דְמוּת כְּמֵרָאָה אָדָם עָלָיו מְלֻמַּעְלָה, וְיִשְׂרָאֵל יִתְנוּ דִין לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, הֵינּוּ הֵם יִשְׁפְּטוּ בְּעֶצְמָן כָּל הַדִּינִין", עֲנִין שֶׁם. כִּי לְכַאוּרָה קִשְׁה, מָה עֲנִין זֶה מְקֻשָּׁר לְהַמְבָּאֵר בַּתּוֹרָה מֵעֲנִינֵי תְּשׁוּבָה, וְרַבְּנוּ לֹא הוֹכִיר לְעִיל שׁוּם דְּבַר מֵעֲנִין דִּין וּמִשְׁפָּט.

אֲבָל לְפִי הַמְּבָאֵר מוֹכֵן הַיָּטִב, דְּמַכְיִין שְׁעַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה וְהַתְּשׁוּבָה עַל תְּשׁוּבָה הֶרְאֵשׁוּנָה בְּכָל פֶּעַם תְּמִיד, עַל יְדֵי זֶה זֹכִין לְהַגִּיעַ מִמֶּשׁ לְבַחֲנִית כֶּסֶּא הַכְּבוֹד שֶׁהוּא עוֹלָם הַבָּא, עֲלֵמָא דְאַתִּי, בְּחִינַת מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, עַד שְׁזֹכִין לְהַשְׁגַּת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא בְּחִינַת אָדָם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֻמוֹת, וּבִנְדָאִי אָדָם כְּזֶה שֶׁהוּא בְּבַחֲנִית מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְלָדוֹן וְלִשְׁפֹּט אֶת כָּל בְּאֵי עוֹלָם, כִּי יוֹדֵעַ וּמַכִּיר מְקוֹמוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שֶׁל כָּל בְּאֵי עוֹלָם. וּמַכְיִין שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל יִזְכּוּ לְבַחֲנִיָּה עֲלִיּוֹנָה זֹאת, עַל כֵּן הֵם עֲתִידִין שְׁתִּיתְנוּ דִּין לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, בְּשָׁנָם כִּי עָקֵר הַשָּׁנָה הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא בְּחִינַת אָדָם וּבְחִינַת הַמְּרַכְּבָה הַקְּדוּשָׁה בְּחִינַת כֶּסֶּא הַכְּבוֹד שְׁזֹכִינוּ לְקַבְּלָהּ בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת, נִמְשָׁכֶת מִקְדָּשֶׁת רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּנוֹכַר.

וּמִזֶּה מוֹכֵן מִמִּילָא שְׁעַל בֵּן צְרִיכִין לְנָסֵעַ לְצִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים שְׁזֹכּוּ לְבַחֲנִיָּה זֹאת עַל יְמֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים, כְּמַבָּאֵר בְּכֶמֶה וְכֶמֶה מְקוֹמוֹת בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ, וּכְהִיּוֹם לְנָסֵעַ וּלְהִתְקַבֵּץ עַל קִבְרֵי צִדִּיקִים אֲמִתִּיִּים בִּימֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כְּמַבָּאֵר בַּהֲלָכוֹת עֲרֵלָה הַנּוֹכְרֶת, עֲנִין שֶׁם בְּאוֹת ח', וּבַעֲדָה כְּמָה וְכְמָה מְקוֹמוֹת בְּדִבְרֵי גָאוֹן עֲוִינֵנו מוֹהֲרֵי"ת זִיעַ"א, וְכִפִּי שִׁסְדָּה לָנוּ מוֹ"ר עַמִּי"ר רוּחַ אֲפִינוּ הַגָּאוֹן הַחֲסִיד וְהָעֵנִי הָאֲמִתִּי הַרְבֵּה רַא"שׁ כ"ל זִיעַ"א פֶּה בְּאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה לְנָסֵעַ וּלְהִתְקַבֵּץ יַחַד עַל יְמֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה

הַקְדוּשִׁים יֵצֵל צִיּוֹנוֹ הַקְדוּשׁ שֶׁל הַתְנַנָּא הָאֱלֹקִי הַרְשֵׁב"י זִיעַ"א בְּמִירוֹן שְׁעַל יַד עֵיר
הַקְדוּשׁ צֶפֶת תּוֹכְבִּ"א, עַד שִׁירְחָם עָלֵינוּ בּוֹרְאָנוּ וְיִפְתָּח לָנוּ שַׁעֲרֵי צִיּוֹן הַמְצִינָת,
וְיִתְאֲפֹשֶׁר לָנוּ לְנַסֵּעַ בְּהֶמוֹן חֹזֵג עַל יָמָיו [הַמִּשְׁךְ הַמִּכְתָּב חֶסֶד בְּכַתְב־יָד]

(חלק ט, מכתב תסה)

ע"ד אם אדם יורש מאביו בלימוד התורה ז פה-פו
 ע"ד סדר הלימוד שבשיחה ע"ו, איך יתנהג בזה בחור
 ישיבה, ובעניין לימוד הפוסקים ז צח-צט
 דברי חיזוק לקביעות בלימוד התורה ועצות מעשיות .
 ז קלח-קלט
 פגם המתנגדים המבוארים בפנים הלומדים תורה לשם
 לימוד לבד ח ו-ח
 ע"ד בקשתו דברי חיזוק להתמדת לימוד התורה
 ח צב-צד
 חיזוק והדרכה לבן ישיבה, ובעניין תורה מתוך הדחק
 ח קסב-קסג
 ע"ד סדר הלימוד בשיחה ע"ו, ביאור העניין, ואם סגי
 באמירה ט צד-צה
 השגות הצדיקים כל הנוצר והנברא וכו' - ע"י לימוד
 התורה ט קסח-קע
 בדברי רבינו אודות "מחשבה מועלת לדברי תורה"
 והתאמת פירש"י בזה ט ערה-רעו

עניינים כלליים

רק הצדיקים יודעים אמיתת כוונת התורה
 א קלב-קלה
 עיקר מעלת התמימות והפשיטות - כשנובעת מתוך
 לימוד התורה לעמקה ב קמה-קנד
 דברי התחזקות (לבחור מבוגר) ד קצה
 כאו"א מישראל מאירים בו ע' פנים של תורה, פן אחד
 בכל שנה מחייו ה קפט-קצ
 ביאור שתי בחינות לימוד המבוארות בליקו"א סימן
 כ"א ו כט
 התגלות התורה ע"י חסד ו רכו-רכז
 לימוד התורה בחצות הלילה ז רמה, (קלד-קלה)
 עניין ד' אלפין בלימוד התורה ח ח-ט
 אפשר להיות למדן ורשע גמור (עיין פנים העניין)
 י עח-עט
 לימוד וישיבה של האבות הק' א רלב, ב קצט;
 י קמד-קמו, קסג, (רנה-רסא)

אופן הלימוד

לימוד בקול רם מסוגל להרגיש מתיקות בלימוד
 א קנת, קסא-קסב

לימוד התורה

נושאים בארוכה

מעלת לימוד התורה, הסכנה כשאין זכאים, והעצה -
 התקרבות לצדיקים א קכט-קלה
 ע"ד איך זוכים למתיקות בלימוד התורה - בארוכה ...
 א קנז-קסד
 ע"ד השאלה איך להשפיע רוח התמדה בתלמידים
 שלומדים גם חכמות חיצוניות ג קצז-רה
 ע"ד בקשתו איך לזכות לרצון להתמדת הלימוד
 ג רו-רי
 מתי נקראת "תורת ה'" ומתי נקראת "תורתו" -
 בארוכה ד כט-לג
 ע"ד מה שמשותק לסדר נכון בלימודים, אך נדחה
 מיום ליום ד רנו-רנח
 ע"ד אם דעת רבינו שתפילה למעלה מתורה, וע"י מה
 מתגברים על היצה"ר ז נו-נט

שערי

מפתח ערכים לימוד התורה

צדיק

שםא

דרכי השגתו

ע"י השמחה נתרחב הלב להבין ולקבל התורה
א קטט
סגולה להתמדה - לא לדבר על שום ישראל... א קסא,
קפח-קפט; ב סח, ע, רמג; ג רא; ז קלח-קלט; ט (פד)
סגולה להתמדה לא לדבר על שום ישראל, ובכלל זה
על עצמו א קפח-קפט; ז קלח-קלט
ההתבודדות מביא לקנין לימוד התורה בידיעה נכונה
ומיושבת ג קצה
ע"ד השאלה איך להשפיע רוח התמדה בתלמידים
שלומדים גם חכמות חיצוניות ג קצז-רה
ליזהר מתיאטראות ושחוק הקומעדיע, ועי"ז יזכה ליכנס
לחדרי התורה ג רב-רד
לתורה אין זוכים רק ע"י שפלות - ביאור העניין
ד מט-נא
ע"י השמחה יהיה לבו פתוח ומוחו צלול ומיושב להבין
בלימודים ה רפו; ג (קסח)
בכל פעם שהולך ללמוד או שמרגיש קושי בלימוד, יתן
צדקה ו קכד
ע"י השמחה הלב נתרחב ותופס הלימודים
ו קמב, (קסה)
ע"י תפילה זוכין לקבל מוחין זכים ושכל מיושב לברר
ההלכה על בוריה ז נט
ע"י תפילה, גם אלה שמוחם עב וגס זוכים לבוא ללימוד
התורה ז נט
ישמח במה שזוכה ללמוד, ועי"ז יזכה ללמוד יותר ...
ז קלח-קלט, קעב
ילמד בהשכמה שאז המוחין צלולים ז קלט
נחיצות התפילה ח צג-צד
עצת הנקודות טובות מסוגלת גם ללימוד התורה
ח קטו-קטז
התורה הולכת אצל מי שנמוך ושפל ח קסב-קסג
עבודת הצדקה מסוגלת לרומם ולזכך המוחין ללימוד
התורה י קמו-קמז

דרכי השגת חשק ומתיקות בלימוד

ע"ד איך זוכים למתיקות בלימוד התורה - בארוכה ...
א קנז-קסד

ילמד בקול וכו' ולפרש הלימוד בפה באר היטב
(הנהגות) א קפא-קפב
לאט בלי בהלה, ובלי לרצות לחטוף הכל א קכח
לימוד תורה באופן של "למוציאיהם בפה" ב קפה;
ה (צא)
ללמוד תורה באופן המבואר בפנים שמאיר החכמה
למעשה ג ריב-רטו
יכוון כל חושיו וכל מעייניו לשמוע בלימודים וכו' ...
ה רפו
יקדים לחש ותפילה לפני הלימוד ה רפו
עיקר כבוד התורה - להוציא הלימוד בדיבורים זכים
וברורים (בחי"מ) ו קסד-קסח
כשלומדים תורת התנאים והצדיקים מנשקים עצמנו עמם
(ליקו"א יב) ו עדר
(שיהיו דברי התורה מבוררין אצלו, ועי"ז יזכה לברר
זיווגו) ז כח
לצייר דמות דיוקן החכם, העניין בארוכה ז מ-מג
יסוד היסודות בלימוד התורה ז צט
ללמוד מתוך ענוה וסבלנות (ולא מתוך גאות וכעס) ...
ח ו-ז
עיקר ערך לימוד התורה - כשמביא לידי מעשה
ח ח
צריך לקשר לצדיקים גם התורה וגם התפילה ... ח צט
הנחיצות ללמוד מפי רבי שמתנהג בקדושה וכו'
ט כו
(נחיצות ההתרכזות) י כז
כללי (ולמדו עם הניגון) השייך להלימודים, לכל לימוד
וכו' ו קסה
כללי (ע"י שלמדו בשמחה, נפתח הלב וזכו לדיבורים
זכים ומבוררים) ו קסה
כללי (ועיקר הכל שיהיה בשמחה ובישוב הדעת)
ז צט
ראה עוד לקמן: תנאי הלימוד

בחינותיו

אמת ט רפא
עצת ה' א קפו
שירה ז רנא

ידבר עם הרב כל מה שצריך ולא יתבייש..... ד קפה
לפעמים מוכרח ליכנס ללימוד ע"י חטיפת עתים קצרים,
כי זלזל בהם בעבר..... ד רנה
מעלת הלימוד בהשכמה כשהמוחין צלולים..... ז קלט
ילמד במקום שלבו חפץ..... י קב-קג, (קלב)
ע"ד להתחיל ללמוד בגיל מבוגר..... י קעא-קעב

התמדה

סגולה להתמדה - לא לדבר על שום ישראל.....
א קפח-קפט; ב סח, ע, רמג; ג רא; ז קלח-קלט; ט (פד)
יתרגל ללמוד בהתמדה..... ב נו
יעמים התמדת התורה כשור לעול (לתיקון אמונה).....
ב פד
התשובה כלפי המבלבלים - התמדת לימוד התורה.....
ג קמ
התמדת לימוד התורה גורם גדול לאדם שתזדמן לו
זיווג..... ז כח
עניין התמדת הלימוד בארוכה, ע"פ תורה א.....
ח צב-צג

חזרה

כדי להרגיש מתיקות בתו"ת - ראוי לחזור הרבה בלי
ליאות..... א קסא
החזור תלמודו, התורה מבקשת מה' שיגלה לו טעמי
תורה וסתריה (ספה"מ)..... א קסא; ה קפד
יחזור על לימודי הישיבה גם כשיהיה בקי בהם.....
ג קצה
לזכות לבחינת "תורתו" המבוארת בפנים, הוא ע"י חזרה
הרבה..... ד לב
נחיצות החזרה בהלכות הפשוטות..... ה קיב
עניין שצריך לחזור הרבה..... ז מב
ע"י החזרה מובהרים הדברים ונעשים ברורים וגם
נחקקים לזכרם..... ח קסג
כללי (והעיקר שתחזור הרבה)..... א קכח

חידושי תורה

ראה: חידושי תורה

סגולה לחשק - לא לדבר על שום ישראל..... א קסא,
קפח-קפט; ב סח, ע, רמג; ג רא; ז קלח-קלט; ט (פד)
פגם הברית מכניס כפירה באדם ומאבד החשק ללימוד
התורה..... א קפה
ע"י עצת נקודות טובות - יקבל חשק להתמדת הלימוד
א קפח-קפט
ע"י שמלמד זכות על עצמו נפתח לו השער ובא לחשקות
לימוד התורה..... א קפט
התגברות החשק ללימוד ע"י התקרבות לרבינו..... ב ו
ע"י שמחה בנקודות טובות יזכה לחשק..... ב יד
ע"י תפילה יזכה ללימוד התורה בחשק..... ב כו
ע"י תיקון הכללי ירגיש מתיקות בדברי תורה..... ב רנא
יש נעימות בתורה וזהו העיקר וכו' (ליקו"ת עא).....
ד כח
לחתור למצוא התרונות נקודת צוף הנעימות וכו'.....
ז רד
צריך סבלנות, כי אין נותנים הטעם עד שעומדים בכמה
נסיגות..... ז רד
כשזוכים להרגיש המתיקות, אפילו בבחי' הכי קטנה,
אין ערוך לאושרו וכו'..... ז רד
התענוג שמרגישים הלומדי תורה וכו'..... ט יא
אין לך נעימות שבתורה כמו זו המתגלית ע"י עצות
רבינו..... ט מג
ע"י צדקה לא"י זוכים לבחי' נועם ולהרגיש המתיקות
בתורה..... י רחצ
ע"י נתינת חומש מרגישים המתיקות שבתורה... י רחצ
כשאדם נופל מחשקו ורצונו - סגולתו להרבות בצדקה
..... י רצט, (שב)
יש נעימות בתורה, אלא שהמתיקות המדומה מכסה
וכו'..... י שב
הצדקה היא הכלי לקבל נועם העליון (להרגיש נעימות
התורה)..... י שב

הדרכות שונות

ע"ד דרך וסדר הלימוד להשוואל..... א קכח
לא להתעכב בגלל מניעות שונות אלא לחטוף מה
שאפשר..... ד נט-סב

חשיבות כל לימוד ולשמוח בזה

לשמוח במה שזוכה ללמוד (עוצם השמחה בזה).....

ב יד.....

להרגיש השמחה בלימוד התורה..... ב קלח

לייקר כל רגע של לימוד..... ד רנח

כל דיבור של תורה ותפילה אינו נאבד לעולם..... ה ח

כל לימוד הוא ניצחון (ענין פנים)..... ו רצ-רצא

ישמח בסעיף שו"ע שלומד, ועי"ז יזכה ללמוד יותר.....

ז קלח.....

יזמר ויודה לה' על מה שזוכה ללמוד, ומתוך כך יפרש.....

שיחתו שיזכה יותר..... ז קלט

בזכות השמחה במה שלומד, יגדל מוחו לקבל עוד.....

ידיעות בתורה..... ז קעב

ישמח בכל לימוד שהוא (שהרי בזה נותן שמחה.....

לקב"ה)..... י כג

כללי (גם כמה רגעים כדאי לחטוף)..... ו קא

ידיעות התורה

רק בקניין ידיעות התורה יידע מהי מידה טובה ואין.....

לזכות בה, ולהיפך..... א קל

מעלת כל ידיעה בתורה, וביאור מה שכתב רבינו שכל.....

ידיעה וכו' הוא הצלחת הנפש..... א קל-קלא

כל ידיעה והשגה חדשה בתורה, מנחמת האיש.....

הישראלי..... ז כב-כג

ע"י השמחה (במה שלומד) יגדל מוחו לקבל עוד ידיעות.....

בתורה..... ז קעב

הידיעות בתורה הק' הם הצלחת הנפש לנצח..... ז קעב

עם כל ידיעה חדשה נמשך עליו אור מלמעלה להחיותו.....

וכו'..... ז רד

כדי לדעת תפקידנו בעולם כמבואר בפנים, עלינו להיות.....

בקיאים בתורתנו..... ט רכג

אי אפשר ללמוד ולדעת הכל בבת אחת..... ט רמג

להגדיל השכל - הוא ע"י שמסגלים בכ"פ ידיעות.....

התורה..... ט שיב

כל יום יגדל שכלו ע"י שיכנס במוחו עוד ידיעה בתורה.....

י צ-צא.....

כל ידיעה היא הצלחת הנפש שמביא חיים וברכה.....

י צא.....

ככל שיוסיף ידיעה בתורה, כן יתגבר על היצר... י קה

לומדי תורה - החזקתם

ראה: צדקה - צדקה ללומדי תורה

לימוד בחברותא

אל ימתין עד שיודמן לו חבר כרצונו, כי בינתיים חבל.....

על הזמן..... ד ס

יקבע לימוד עם חברותא, וכל אחד יעורר חברו.....

ז קע.....

מה טוב אם ימצא חבר ללמוד השיעורים יחד... י צא

לכתחילה ילמד עם חברותא, ואם לאו וכו'..... י קמו

כללי..... ה סג; ח (סב)

לימוד בכוח

עניין לימוד התורה בכוח הוא לימוד פוסקים (לאסוקי.....

שמעתתא אליבא דהלכתא)..... ב קמח-קנא; ד (קכב);

ה ריו; ח צד.....

כללי, בליקו"א סימן א..... א יג-יז, קמו-קמט, (רכט);

ב רסו; ד קכב; ה קפה; ח צב-צד.....

כללי (אם עזות הגוף מתגבר, ייגע גופו בהתמדת לימוד.....

התורה בכוח)..... א קנב

לימוד לשמה

כדי לזכות לתורה לשמה ע"מ לקיים, צריך להתקרב.....

לרבינו הק'..... ג רסד-רסה

כשלומד לשמה, סוף שמקבל גם השפע הגשמי.....

ד לב.....

מעלת הלימוד לשמה הרבה למעלה מלימוד שלא.....

לשמה..... ד נו

אין לזלזל בלימוד שלא לשמה..... ד נו

אף אם ממעט בלימוד רגיל בשביל ללמוד לשמה, לא.....

יירע בעיניו..... ד נו

אם לא הגיע ללשמה, יחטוף וילמד אפילו שלא לשמה.....

ד נו-נח.....

תיקון הלימוד לשמה ע"י לימוד ש"ס בלילה (בליקו"א.....

ג)..... ז רנא-רנג

כללי (זוכה לדברים הרבה)..... ה ריו

כללי..... ו רפ

לימוד פוסקים

ראה: הלכה - לימוד פוסקים

לימוד גמרא

ראה: גמרא

מונעי הלימוד

עבודה רוחנית איננה מפריעה ללימוד כלל, ואדרבה
ד נח
עבודה גשמית מפריעה ללימוד כשאין זוכה לקשרה אל
הקדושה ד נח
לפעמים מהרצון לגדולות מתעייף מללמוד, והעצה
לזה ד רנו-רנח

מעלות

כל השגות הצדיקים - הם ע"י לימוד התורה א צו;
ג סו-סז; ט קסח-קע, (כב)
ע"י ממשיך דעת אור ואמת בכל חלקי הבריאה השייכים
לו, וזה תיקונם בשלמות א קל-קלא
לימוד התורה והתפילה הם השמחה האמיתית
א רכט
ע"י התורה אפשר לברר הניצוצות גם בנו"ן שערי
טומאה א רלד
לימוד התורה הוא עיקר התשובה ב קלח
ע"י לימוד התורה ממשיכים חיות לכל הדברים
שבעולם ב קמח-קמט
כפי שכל אחד זוכה בלימוד התורה, כן היא השגתו
בשם הוי"ה (עיי' פנים) ג סו-סז
תיקון העולם כיום - רק על ידי התורה ג סו-עד
ע"י התורה נתעורר תפילת הקב"ה ג קכו-קכח
הרגל הלימוד עולה על קיום כל המצוות (ספה"מ) ...
ג קמ
לימוד התורה בשקידה ובדעה צלולה - זהו עיקר
העיקרים ג קצה
עיקר התיקונים (לבחור) - ללמוד סדרי הישיבה
בהתמדה, וזה רצון רבינו ממנו ג קצה
דברי תורה הם עיקר שעשועיו יתברך ז רמה-רמו
רק ע"י לימוד התורה יודעים בידיעה שלמה איך לאחד
העולמות ז ערב-רעג

לימוד התורה מקשר החכמה עם המלכות אמונה
ח צג-צד
כללי ז קנד

סגולותיו

ע"י נתקבלין כל התפילות והבקשות א יג-יז; ד קכב;
י קי
ע"י נתקבלים כל התפילות והבקשות (ביאור)
ה צא-צב, (קפה); ח צג
ע"י הצדיקים יודעים הגור דין וכו' א צז
ע"י ניצולין מהיצר הרע א (קנב), קפה; ב נו;
ג קצט-ר, רז-רט; ד נט; ה (קנו); י טז, קה
גם אחרי הפגם אפשר להתגבר על היצה"ר בלימוד
התורה, אבל וכו' א קפה
ע"י ניצולין מהיצר הרע, סגולת כל לימוד ב רמב
ע"י ניצולין מהיצר הרע, אם דעת רבינו הק' שהוא ע"י
תפילה - בארוכה ז נו-נט
ע"י יגיע לכל טוב שבעולם א קכט
כלל כל התיקונים שבעולם תלויים בהתורה א קכט
המאור שבה מחזירו למוטב - ביאור א קל
בכוח התורה להאיר לצאת מכל התאוות ולזכות לחיים
טובים א קל
תיקון הנגינה הוא ע"י לימוד תושבע"פ בלילה
ב רסח-ער
תוציאך מכל מצר ותרוממך ג קלט
ע"י מאיר אור השכל במקום חושך ואופל (ביאור)
ג קצא
זה עיקר העצה לצנן אש התאוות, אבל וכו' (עיי'
פנים) ג קצט-ר
ע"י זוכה לשפע הגשמי שע"י התורה, גם כשאנו שם
לבו לזה ד לא-לב
ע"י זוכים להשיג החכמה האמיתית שהיא התמימות
ד מט-נא
ע"י זוכים להוציא הרצונות מכח אל הפועל ד נט
ע"י ירפא חלישותו באמונה ויתן כוח לאמונה לקבל
מהחכמה ד קכב
ע"י מעבירין ממנו עול וכו' ה עג
ע"י זוכים להוציא מכוח אל הפועל ה צא-צב

שערי

מפתח ערכים לימוד התורה

צדיק

שמה

ע"ז כל השגות הצדיקים והסתכלותם בכל העולמות
וכו' (בארוכה) ט קסח-קע
ע"ז יכול להיות צדיק גמור ולהיות עליון על כל שרי
ומלכי העולם ט רלג
ע"ז נתקיים העולם ונמשך שפע וכו' (ע"י לימוד התורה
וקיום המצוות) ט רפא-רפב
ע"ז נגדל השכל (ע"י שמסגלים בכל פעם ידיעות
התורה) ט שיב
אין לך סגולה גדולה מזו להנצל מפשע ולהכנס לטוב
..... טז
לימוד התורה מנחיל לנו את הארץ למנוחה שלמה ...
..... פ
התורה בסגולתה להקנות לכל אחד כוח הסבלנות
..... פג-פד, (קי)
ביגיעתנו להבין התורה אנחנו מתאחדים עם השי"ת
(ביאור) פד
קביעות עתים מביא הצלחה גם בגשמיות פ זא
כל ידיעה היא הצלחת הנפש שמביא חיים וברכה
לאדם פ זא
ע"ז יתקבלו התפילות וישקיט הלב מתוחלת ממושכה
..... פ קי

סדר ודרך הלימוד

ע"ד דרך וסדרי הלימוד להשואל, ועצות למעשה
..... א קכח
יהיה ע"פ מה שאומד עצמו, וקצת יותר מזה .. א קכח
סדר היום והלימודים שהיה לאנ"ש הורזים בעבודת
ה' ד קח-קיג
אנ"ש היו בודקים עצמם לדעת כל אחד ערכו ומקומו
בעניין הלימודים ד קט
לא להתעכב על דקדוקים מיותרים, והדבר הקשה ירשום
וכו' ד קיא
יהיה עיקר לימודו במה שלבו חפץ וכו' (שבט מוסר)
..... ד קפא-קפב
דרך לימוד למי שנפל מהלימוד מריבוי התשוקה והרצון
לגדולות ד רנח
גדרי לימוד פשוט ועיון מסורים ביד כאו"א (עיון
פנים) ה צו-צז

התורה היא חיינו, היינו שמחה ה קסג
ע"ז מעוררים רחמי השי"ת שיתפלל עלינו
..... ה קפג-קפה
ע"י לימוד נגלה מעוררים רחמים שיתגלה נסתר (עיון
פנים) ה קפד
ע"ז התורה מבקשת מהשי"ת שיגלה לו טעמי תורה
וסתריה (ספה"מ) ה קפד
כל ידיעה והשגה חדשה בתורה מנחמת האיש
הישראלי ז כב-כג
ע"ז יזכה לברך זיווגו (ע"י שיהיו דברי התורה מבוררין
אצלו) ז כח
שמחה בה' הוא רק ע"י לימוד התורה שהיא השמחה
האמיתית ז קלט
הידיעות בתורה הק' הם הצלחת הנפש לנצח ז קעב
ע"י נגלה זוכים לשלום הפרטי, וע"י נסתר - לשלום
הכללי ז רג
ע"ז מבינים הטוב שבכל דבר ונופלים הכעסים (עיון
פנים) ז רג
על הכל יוכל להתגבר רק עם קבלת עול תורה וירא"ש
..... ז רד
עם כל ידיעה חדשה בתורה, נמשך עליו אור מלמעלה
להיותו וכו' ז רד
ע"ז הרע ייפול ממילא ז ריג
לימוד התורה מביא שמחה ז רכ-רכב
אין עצה אלא לברוח להשי"ת ולהשתעשע בתורתו ...
..... ז רמה-רמו
ע"י שלומד ש"ס בלילה מתקן וכו', ונמשך חוט של
חסד ונתתקן הנגינה ז רנא-רנג
ע"ז משיגים כל סודות הבריאה לפרטיה וקשריהם
וכו' ט כב, רלד
ע"ז קוראים וממשיכים את חי החיים (ליקו"א נו) ...
..... ט כה
התורה משיבת נפש, והיא האילן הק' אשר כל חלק
ממנו מסוגל ט מזו
ע"ז ניצול מן החטא ומן היסורין וכו' (סוטה כא) ...
..... ט מזו-מח
לימוד התורה מגין תמיד, אף בעידנא דלא עסיק
..... ט קסא

כללי (ע"ז) יוכל להביא הרבה הוכחות לחיזוק
האמונה) י קמו
כללי ב רכג; ה לד, קסג, רכה; ו עג;
ז ריג-ריד, (רכ), רעג; י רכה

סדר הלימוד שבשיחה ע"ו, איך יתנהג בזה בחור
ישיבה ז צח-צט
ע"ד הפלפולים ז צט
ביאור סדר הלימוד שבשיחה ע"ו ט צד-צה

תורה ותפילה

ראה: תורה ותפילה

תורה מתוך הדחק

התגברות החשמונאים על היוונים ע"י שלמדו מתוך
הדחק ב רסט

הלומדים תורה מתוך צער וייסורים, מובטח להם שילמדו
מתוך עונג ונחת ח קכא-קכב

מעלת הלימוד מתוך הדחק והיסורים ח קכב-קכג
הדחק והיסורים בעת הלימוד משברים גאוותו וזוכה
לתורה ח קכב-קכג

כשכל מצוה וכו' בא לו בקושי - זוכה למעלת הלומד
מתוך הדחק ח קע

מעלת הגולה למקום תורה (מדרש שמואל) י קג;
ח (קסב)

תנאי הלימוד

הסכנה בלימוד התורה כשאין זכאים, והעצה לזה -
בארוכה א קלא-קלה
חובת ההתבטלות לצדיקים בהבנת לימוד התורה
א קלב-קלה

עיקר תועלת לימוד תורה תלוי ביראת שמים
ב סט-ע

אם כי עיקר העצה לכבות התאוות הוא לימוד התורה,
אבל וכו' (עיין פנים) ג קצט-ר

ללימוד תורה מתוך יראת שמים (וע"ז) זוכה לאור
התורה) ד לב-לג

הבחירה ביד האדם אם להתאים מדותיו עם הלימוד
..... ד נח

האומר אין לי אלא תורה (בלי ירא"ש), אף תורה אין
לו ה רד-רו; ח קסג

המאור שבתורה נגלה לאדם רק מתוך ענוה ושפלות
..... ה רכה

עיון בתורה

דברר העיון בלימוד התורה ב רמג
בשיחה ע"ו, בשעת הלימוד בעיון צריך להכניס כל
הכוח והמחשבה ביגיעה להבין וכו' ט צד-צה
אין לך סגולה להנצל מהרע ולהכנס לטוב - זולת העיון
והגיעה בתורה י טז

פרנסה ולימוד התורה

מתי נאמר "יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ" ב רנו
עבודה גשמית מפריעה ללימוד כשאין זוכה לקשרה אל
הקדושה ד נח

מעלת העוסק במו"מ באמונה וקובע שיעורים בתורה
..... ה נד

לימוד התורה - בבחי' מלא, ומו"מ - בבחי' איה
(ובכוללים מצטרפים יחד) ז יג-יד

טרת הפרנסה מונעת מאד וכו', ולכן יחטוף זמן ללימוד
בחרותא וכו' ז קע

חשיבות קביעת עתים ושיעורים קבועים י צ-צא
עניין פרנסה ללומדי תורה בארוכה, בסוד עניין ברכות
יצחק י רנה-רסג

קביעות עתים

מעלת העוסק במו"מ באמונה וקובע שיעורים בתורה
..... ה נד

יקבע הלימוד עם חברותא וכל אחד יעורר חברו
ז קע

חשיבות קביעת עתים ושיעורים קבועים י צ-צא

קביעות עתים מביא הצלחה גם בגשמיות י צא

זו סגולה גדולה שיתקבלו התפילות ולהשקיט הלב
מתוחלת ממושכה י קי

באיזה אופן הוא, אפילו יחידי, הוא טוב מאד י קמו
כללי (עיין פנים) י טז-יז

כללי (תתחזקו בלימוד שיעורי תורה קבועים) י קעה

שערי

מפתח ערכים

צדיק

שם

לימוד התורה - לית מחשבה תפיסא

כללי ("ולקורר חמימותם בלשון הקודש בדיבורי תורה וכו'") ח קפד
כללי (עבודת רבינו להחזיר ישראל ללימוד התורה וכו' בתמימות וכו') ח רמח
כללי (תפקיד ישראל - לטהר האויר ע"י המצוות ולימוד התורה וכו') ט יד
כללי (אנו מעניקים שם חכם למי שעמל להבין התורה, וגם וכו') ט כ
המשכת שלום תלוי בתורת חסד, שמלמד תורתו לאחרים ט קיב
כללי ("תלמוד תורה דרבים") ט שטו
כללי (עם ישראל בכל הזמנים ממשיך בלימוד התורה) ט רנד-רנה
כללי ב סג, עט, צג, קז, קסג, רכג; ג קלא, קמה, קמו, קמה; שו; ד סה, ר; ה לו, מו; ו פד, רעח; ז יא, יט, ע, קג, קלד-קלה, ריז; ח מ, קיא, רנה
ראה עוד: גמרא; ישיבה; תורה; תורת חסד

לימודי חול

ראה: חכמות חיצוניות

ליצנות

דברי התם "אבל בלי ליצנות" - ביאור ב קנד
חובת הזהירות משחוק הקומדיה ג רב-רד
שורש קליפת מצרים וחכמת הטבע - היא הליצנות ז צב-צד
היא הדקה שבקליפות הארבע שאין מקבלים פני שכינה י עה
הליצנות מונעת השגת חכמת אמונת ישראל י עה-עו
כללי ב יט

ראה עוד: מלעייגים; רבינו הק' - התנגדות

לית מחשבה תפיסא

ע"ד השאלה בביאור עניין "לית מחשבה תפיסא כך כלל" 1 רמב-רמג

קנין וזכירת התורה תלוי בשמירת הברית ה רמח-רמו
מתי מועילה זכות אבותיו לקניין התורה ומתי אינה מועילה (מהרש"א) 1 לב
יסוד היסודות בהצלחת לימודי קודש - להכניס בתלמידים ירא"ש 1 קמב
להשגת התורה באמת, צריכים להתקשר לצדיקים האמיתיים כמבואר בפנים 1 קצו
כשחסר באחדות ישראל, אין התורה מתפרשת נכונה (עיין פנים בארוכה) 1 רנח-רס
מכיון שצדיקים ילכו במ פושעים וכו', על כן צריך לתפילה ז נח-נט
צדיקים ילכו במ פושעים יכשלו (בביאור - משה כתב ספרו ופרשת בלעם) ז רסב-רסג
אין הלימוד שלם אלא כשיש בהלומד ג' מדות של שרשי האילן ז קפו
ללמוד מתוך יראת שמים ח ו-ז
פגם המתנגדים המבוארים בפנים הלומדים תורה לשם לימוד לבד ח ו-ח
(צריך שמחה וישוב הדעת) ח קטו-קיז
תכלית לימוד התורה - להגיע למדת חסידות ח קסב
אין התורה שוכנת אצל בעלי הנאה ח קסב
יסוד היסודות בלימוד התורה היא אמונת חכמים (קלקולו של 'אחר' בזה) י קסג-קסד
כללי (לימוד התורה מתוך יראת שמים שהיא האוצר לקיום וכו') ח רכ

ראה עוד לעיל: אופן הלימוד

אזכורים שונים

כללי ("להכניס בהם דעת רבינו בהתמדת לימוד התורה") א קצח
כללי (להאמין שבכל דיבור של תורה נעשה רושם בכל העולמות) ד קז
כללי (יתחבר עם חברים אוהבי השקידה בתורה) ד קצה
כללי (כדי לחזק עצמנו אין לנו אלא להשתעשע בתורה) ה קנו
כללי (בכוח ישראל לקשר העולמות וכו' להשלים החסרונות ע"י תורה ותפילה) ח קכב

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו

הופיע!

הופיע ספר המפתחות הגדול

לסדרת הספרים "שערי צדיק"

להשיג בחנויות ברסלב המובחרות